

Esmeralda

ROMANTIČNA LJUBAVNA ISPOVEST



Izlazi
dvomesečno

BROJ 59

u prodaji od
15. 5. 2011.

40 dinara

1,20 KM

CG 0,50 €

CHF 2.50

EU 1.50 €

**Slušaj
svoje srce**

Slušaj svoje srce

Ilijena Hejden se probudila s nesnosnom tutnjavom u glavi. Zastenjala je i uhvatila se za glavu u uzaludnom pokušaju da umiri taj kaos. Nije imala običaj da pije, bar ne pretjerano, ali joj se ovog puta, izgleda, omaklo. Duboko je uzdahnula i pokušala udobnije da se namesti. Ukočila se kada je osjetila da se neko pored nje u krevetu pomjera. Pravi šok sledio je kada je iz neposredne blizine čula dubok muški glas.

- Opet osjećaš bol?

Naglo je otvorila oči i zatreptala kada se iznenada uključilo svjetlo. Svjetlost je bila jaka pa je morala da zakloni oči da bi ih zaštitila od bljeska. Žmirkajući, gledala je kako se krupna figura naginje nad njom.

- Hoćeš li da ti donesem tablete?

Oblizala je suve usne trudeći se da drži oči otvorene u prkos jakoj svjetlosti. Sve vrijeme grozničavo je razmišljala pokušavajući da se sjeti ko je taj muškarac i što on radi u njenoj sobi. Drugi šok doživjela je shvativši da nije, u stvari, u svojoj sebi.

Prije nego što je stigla bilo što da kaže, muškarac je ustao i brzim koracima izašao iz sobe. Ilijena ponovo uzdahnu, u glavi

joj je još uvijek tutnjalo. Teškom mukom oslonila se na lakat i polako preletjela pogledom ako sebe.

Soba je izgledala kao da je iz priča o hiljadu i jednoj noći.

Ogroman krevet u kome je ležala bio je na četiri visoka stuba a s baldahina su vi-sile lagane, gotovo prozirne draperije.

Mogla se zakleti da je posteljina od svile.

Na drugoj strani sebe ugledala je veliki kamin, a ispred njega gomilu raznobojnih jastuka. Teške zavjese zaklanjale su prozore, uzane i visoke gotovo do tavanice. Sve ovo mora da je san, pomislila je, mada nije mogla da shvati njegovo značenje.

Nije navikla da se budi s muškarcem u postelji, ni u svojoj ni u njegovoj. Trenutno čak nije bila u vezi, ni sa kim se nije viđala. Nedostatak ljubavnog života mogao bi da izazove ovakve snove. Mora da je to, zaključila je s olakšanjem i ponovo sklopila oči.

- Evo,ovo će pomoći - čula je isti onaj prijatni bariton.

Neznančev glas ponovo je izazvao jezu u njenom tijelu. Sjeo je pored nje na krevet pruživši joj dvije tablete i čašu vode. Još uvijek nije bila sigurna u to da li sanja i zato se krišom uštinula. Ugrizla se za usnu da ne bi glasno vrisnula.

Iskoristila je priliku da osmotri neznanca. Ilijena nije skidala pogled s njegovog lica. Imao je čudnu sivo-crnu kosu koja kao da je bila isprana suncem i vjetrom, a oči crne i mirne kao noć.

Bio joj je dovoljan samo pogled na njegove blago razmaknute usne, iza kojih je blistao red savršenih zuba, pa da poželi

njihov dodir. Imao je nešto u sebi, nešto od onih likova sa starih slika, onu crtu odlučnosti, pečat snažne osobe.

Pogled joj se zaustavio na njegovim rukama, tabletama i čaši.

- Što je to? - upitala je podozrivo.

- Lijek protiv bolova koji ti je propisao doktor - rekao je blago.

- Zar se ne sjećaš?

Mogla se zakleti da je taj čovjek ponekad beskrupulozan i da je tako stjecao neprijatelje, ali je isto tako bila sigurna u to da mu žene sve opraštaju.

Naravno da se ne sjeća, pomislila je ljutito, ne sjeća se ničega osim bola u glavi. Odbijala je da prizna sebi da je izgubila pamćenje. Sve je to bilo samo privremeno, ona će se ujutro probuditi i slatko će se smijati svemu ovome. Bar se nadala da će tako biti.

Bol se pojačavao i činilo joj se da će joj glava pući. Ispružila je ruku i on spusti tablete na njen dlan. Stavila ih je u usta, popila s malo vode, a onda je polako spustila glavu na jastuk.

- Hvala - promrmljala je sklapajući oči.

- Nema na čemu - rekao je glasom u kome se osjećalo da ga zabavlja takva formalnost posle intimno provedene noći.

Ilijena začu tiho škljocanje i brzo otvori oči, u prostoriji je zavladao mrkli mrak. Pomjera-nje dušeka otkrilo joj je da je nepoznati muškarac ponovo pored nje u krevetu. Zurila je, bez riječi, u tamu čekajući da bol umine.

Počela je da prebirat po glavi što zna o svemu ovome. Znala je da se zove Ilijena Hejden, da živi u Pasadeni i da tamo ima kuću. Znala je i da je pilot, da upravlja manjim, privatnim

avionima za bogate biznismene.

Znala je i to da je dobra u svom poslu, jedna od najboljih.

Pokušala je da se sjeti posljednjih događaja, ali joj je svest za trenutak ostala prazna. Nije mogla da nađe objašnjenje zašto je u ovoj sobi, s nepoznatim muškarcem u krevetu.

To nije bilo tipično za nju. Stupala je u vezu tek nakon što bi čovjeka dobro upoznala i zato nije mogla da shvati što se dešava. Glavobolja je počela polako da popušta i Ilijena duboko uzdahnu.

- Dali prolazi? - tiho upita neznanac. - Vjerojatno ćeš se ujutro osjećati mnoga bolje. Mislim da je doktor bio u pravu kada je rekao da je to samo lakši potres mozga.

- Hvala što brineš - promrmljala je osjećajući kao da joj magla prolazi kroz glavu.

- Pokušaj da se odmoriš - nježno ju je pomilovao po licu.

Ilijena se pomalo zbunjeno osmjehnu, prijala joj je toplina tog dodira. Osjetila je da joj kapci postaju teški i da se sklapaju sami od sebe. Posljednja njena misao bila je da je to zaista čaroban san. To nije bilo tipično za nju.

Kada se sljedeći put probudila, sunce se probijalo između zavjesa. Bol u glavi bio je znatno slabiji, ali se ona ipak nije usudila da ustane iz kreveta. Polako se okrenula na leđa i zagledala u baldahin.

Ovo mjesto ipak nije samo sanjala. Glava joj je bila bistrija i ona pokuša da potraži odgovore koji su joj nedostajali.

Neznanac je spomenuo potres mozga. Vjerojatno se zato ničeg nije sjećala.

Sasvim polako, Ilijena se podiže na lakat i poče da po-smatra čovjeka koji je spavao pored nje ležeći na stomaku, licem prema njoj. Prvi utisak nije je prevario, imao je taj odlučni izraz lica čak i kada je spavao. Sumnjala je da postoji neko ko smije da mu se suprotstavi.

Neznanac se malo pomjerio u snu. Sljedećeg trenutka on se okrenuo na leđa i polako je otvorio oči gledajući je sanjivo.

- Gdje sam ja? - upitala je poluglasno.

- I ko si ti?

- Zar to ne znaš? - pogledao ju je zbunjeno.

- Ne - odmahнула je glavom. – Pojma nemam.

- Veselo! - duboko je uzdahnio i uspravio se u sjedeći položaj.

- Sjećaš li se bilo čega?

- Na što misliš? - upitala je oprezno.

- Na primjer, kako ti je ime? - proučavao je njeno lice.

- Naravno da se sjećam - rekla je pomalo uvrijeđeno. - Hoćeš da kažeš da ne znaš moje ime? Da je uobičajeno da spavaš s nepoznatim ženama?

- Naravno da znam ko si - obrecnuo se. - Ne budi smiješna. Ti si djevojka koja je dobila udarac u glavu.

Ilijena je odsutnim pokretom sklonila pramen kose. Što je više razmišljala, to je bila sve dalje od odgovora na pitanja koja su je mučila. Ponovo se zagledala u te nedokučive oči.

- Ilijena Hejden - rekla je konačno.

- Dobro je - muškarac se osmijehnu s olakšanjem. - Nečega se ipak sjećaš. Da li znaš gdje se nalaziš?

- Pa, u krevetu s tobom - ironično je odgovorila načinivši

pritom pokret kao da će ustati. - Ako su to sva tvoja pitanja, možemo...

Ilijena izgubi ravnotežu i pade preko njega, a on pade na leđa. Zatvorila je oči i uzdahnula, očigledno je bila slabija nego što je mislila. Oduprla se o njegova snažna ramena i odmaknula se.

- Dali se često budiš u krevetu s muškarcima čijih se imena ne sjećaš? - upitao ju je s prizvukom smijeha u glasu.

- Samo kada ih zateknem u svom krevetu - promrmljala je i zatvorila oči.

Spustila je glavu na jastuk jer su se bubnjevi u njenoj glavi probudili ritmično se oglašavajući, kao da žele da je kazne zbog nečega. Više od svega željela je da zna što joj se to događa.

- Dakle, ko si ti? - ponovo je upitala posle nekoliko minuta.

- Rašid Mehmed el Alamejn - odgovorio je mirno.

- El Alamejn? - oči joj se istog trenutka raširiše. - „Alamejn nafta”? Treba da počnem da radim za vašu kompaniju...

- Počela si da radiš za mene u novembru - osmijehnuo se.

- To znači da sam upravo provela noć sa svojim poslodavcem!

- zapanjeno ga je pogledala.

- Čega se sjećaš u vezi s poslom? - upitao je smirena.

- Ponudili ste mi ugovor na tri godine - pokušavala je da se koncentriše. - Prihvatila sam, ali dalje...

- Glava ti ne da mira, zar ne? - osmijehnuo se.

- Što si ti? - pogledala ga je ljutito.

- Psihijatar?

- A ti si sarkastična - rekao je.

Zbacio je pokrivače i ustao iz kreveta koji je, to je Ilijena sada jasno vidjela, bio na nekakvoj uzdignutoj platformi. Na sebi je imao sama donji dio pidžame, i protiv njene volje, pogled joj se zadržao na njegovim snažnim, nagim grudima.

Već sljedećeg trenutka opomenula je sebe da je to njen šef. Počela je da smišlja način da se opravda mada je znala da to neće biti lako. Možda bi mogla da se opravda potresom mozga, pomislila je.

Kada neko ima potres mozga, ne zna što radi, pa tako ona nema pojma kako se našla u krevetu čovjeka za koga je radila. Uostalom, možda neće morati da objašnjava. Sada kada je znala ko je on, svakako će se držati podalje.

- Evo! - Rašid je ponovo zastao pored kreveta. - Od ovoga ćeš se osjećati bolje.

Ilijena polako otvori oči i pogleda ga.

Na sebi je sada imao tamnosive pantalone i bijelu košulju raskopčanu oko vrata pa su se vidjele malje na njegovim grudima. Pogled joj je skrenuo naniže i zaustavio se na njegovim rukama. Sjetila se da je već uzela tablete u toku noći i pogleda ga podozrivo.

- Hajde, uzmi - rekao je osmijehujući se. - Ublažit će ti glavobolju.

- One me nokautiraju - tvrdoglavo je odmahнула glavom.

- Nije baš tako. One služe da ti ublaže bol i da te opuste - objasnio je kao da se obraća djetetu. - Zbog toga bolje spavaš.

- Kako stvari stoje, izgleda da sam spavala sto godina -

promrmljala je uzdahnuvši. - Kao uspavana ljepotica, samo što mi sve ovo ne liči na bajku.

- O čemu pričaš? - pogledao ju je zbunjeno.

- Hoću da znam što se događa! – s mukom se pridigla u sjedeći položaj.

- Potrebni su mi neki odgovori.

- Ionako sada nisi u stanju da bilo što uradiš, Ilijena - rekao je nježno. – Treba da se odmaraš i da ozdraviš. Možda ćeš onda jasnije razmišljati.

- Lako je tebi da to kažeš - obrecnula se ljutito. - Ti nemaš problem s pamćenjem.

- Znam - klimnuo je glavom. – U ovom trenutku sjećam se mnogo više toga nego što bih želio.

- Što treba da znači ta opaska? - povisila je ton.

Rašid odmahnu glavom i pruži joj tablete i čašu vode. Ilijena ih prihvati jer je bolu glavi ponovo postao nepodnošljiv. Sve i da dobije željene odgovore, ovakva nije bila u stanju da se nosi s njima.

- Možda ne bi bilo loše da odem u svoju sobu - promrmljala je vraćajući mu čašu.

- Nisi u stanju da ideš bilo kud - njegov glas nije trpio pogovor. Ilijena je osjetila nervozu, kao i uvijek kada bi joj ukazivali na nešto očigledno. Jedino joj nije bilo očigledno zašto je u Rašidovom krevetu, a nije znala ni kako će se povratiti od tog potresa mozga.

Primijetila je da Rašid ne želi da joj odgovori na pitanja.

Osjećala je da je bol polako napušta. Nije imala izbora, morala

je ponovo da se prepusti nadolazećoj magli zaborava.

Ipak, pronaći će ona odgovore koji je muče. Bila je naviknuta na samokontrolu, na kontrolu svog života i svega oko sebe. Vjerojatno zato nikada nije uspela da ostvari dužu vezu, bila je previše nezavisna.

Kada se ponovo probudila, po položaju sunca znala je da je prošlo nekoliko sati. Međutim, glava joj je bila mnogo bistrija. Polako je ustala iz kreveta i pošla da potraži kupatilo. Posle dugog tuširanja toplom vodom osjećala se mnogo bolje.

Vratila se u sobu umotana u veliki ručnik i zbunjeno je zastala. Nesigurno je prišla plakaru širom ga otvorivši. Na njeno iznenađenje, plakar je bio pun njenih stvari. Bile su uredno složene pored muških odjela i košulja.

Dakle, nije se probudila u nečijem krevetu, probudila se u svom. Točnije, njihovom, zajedničkom. Duboko je uzdahnula jer je glava ponovo počela da je boli od silnog razmišljanja. Izabrala je jednostavne crne pantalone i belu košulju sa crnim vezenim motivima.

Nije se iznenadila kada je u uglu sobe ugledala toaletni sto prepun kozmetike. Njene kozmetike. Bili su joj potrebni odgovori, i to brzo. Raščešljala je dugu, talasastu kosu i pustila je slobodno da pada.

Duboko je uzdahnula nekoliko puta a onda je otvorila vrata koja su vodila u hodnik. Ugledala je stepenište i požurila prema njemu. Na pola puta susrela je mladu djevojku u pratnji sredovječne žene.

- Ilijena, tako mi je drago što te vidim! - uzviknu oduševljeno

djevojka. - Ali, ne bi smela da ustaješ. Rašid će se naljutiti kada čuje za to.

- Osjećam se mnogo bolje - Ilijena se nesigurno osmjehnula.

- Nadala sam se da ću naći nešto za jelo.

- Saida će se postarati za to - djevojka klimnu glavom starijoj ženi koja se odmah izgubi. - Hajde, sačekat ćemo je u tvojoj sobi.

Ilijena je bila toliko zbunjena da je dozvolila djevojci da je uhvati za ruku i povede nazad u sobu. Čim su ušle, iskoristila je priliku da je bolje pogleda. Djevojci nije moglo biti više od dvadeset godina i neodoljivo ju je podsjećala na nekoga.

Imala je dugu, sjajnu, crnu kosu i krupne crne oči, a sve vrijeme se osmjeivala. Udobno se smjestila na jastuke ispred kamina i rukom pozvala Ilijenu da joj se pridruži. Duboko je uzdahnula i spustila se na veliki jastuk.

- Tako mi je drago što ti je bolje - djevojka se i dalje smiješila.

- Znaš, nedostajali su mi naši razgovori.

- Izvini, ali ja... - Ilijena zašuti i odmahnu glavom. - Koliko dugo sam ovdje? I gdje je to?

- Zar se ne sjećaš? - djevojka je zapanjeno pogleda.

- Bojim se da se ne sjećam - ponovo je odmahnu glavom.

- Udarac u glavu je, čini se, izbrisao sva moja novija sjećanja.

- Što to govoriš?! - uzviknu djevojka.

- Da li Rašid zna za to?

- Pretpostavljam - promrmljala je sjetivši se njihovog razgovora. - Da, sigurna sam da zna.

- Pa, to je strašno - djevojka zavrte glavom. - Mogu li doktori

nešto da učine?

- Mislim da tu niko ništa ne može da učini - Ilijena se osmjehnu. - Čudne su te povrede glave. Na sreću, amnezije koje su posljedica udarca u glavu ne traju dugo.

Osjećala se zadovoljnom što je to izgovorila tako bezbrižno. Voljela bi da i sama može da povjeruje u svoje riječi. Nije bilo nikakve garancije da će joj se sjećanje vratiti. Međutim, ona nije namjeravala da sjedi i čeka što će se dogoditi.

- Nemoj se ljutiti - nastavila je veselo - ali ne znam ko si.

- Da, naravno - djevojka se zbunjeno nasmiješi. - Ja sam Azra el Alamejn, Rašidova mlađa sestra.

- Nas dvije smo prijateljice? - Ilijena je pogledala ispod oka.

- O,da! - uzviknu Azra i pljesnu rukama. - Od prvog dana kada si došla, nas dvije smo se zbližile. Naročito smo postale bliske kada si se udala za mog brata, od tada...

- Čekaj! - prekinu je Ilijena. - Za koga sam se udala? I kada?

- Pa, za Rašida - djevojka je zbunjeno pogleda. - Vjenčali ste se prije dvije nedjelje, ovdje, u palači. Zar se ne sjećaš?

- Prokletstvo! - Ilijena skoči na noge i počne da hoda u krug.

- Ničega se ne sjećam!

U tom trenutku neko je pokucao na vrata. U sobu je ušao sluga obučen u bijelo noseći veliki poslužavnik prepun hrane. Spustio je poslužavnik na niski stolčić, naklonio se i izašao.

Ilijena je bila toliko iznenađena onim što je čula da nije primijetila slugu. Neprekidno je šetala ukrug pitajući se kako je mogla da zaboravi svoje vjenčanje. Bez obzira na sve, toga bi morala da se sjeti.

- Ilijena, dođi da jedeš - pozva je djevojka. - Rekla si da si gladna.
- Misliš da mi je do jela? - zastala je zagledavši se u točku na zidu. – Upravo si mi rekla da sam se udala, a ja se toga ne sjećam! Kako mogu da jedem?!
- Sama si rekla da je to zbog udarca u glavu i da je privremeno
- Azra ju je netremice gledala.
- A kako sam zadobila taj potres mozga?! - Ilijena pogleda djevojku pravo u oči.
- Zar se ni toga ne sjećaš? – Azra odmahnu rukom. - Baš sam blesava, ako se ne sjećaš vjenčanja, ne sjećaš se ni toga.
- Hoćeš li mi ispričati što se desilo? - pogledala je djevojku molećivo.
- Rašid će me ubiti ako sazna - pobuni se Azra.
- Ništa mu neću reći, obećavam - Ilijena sjede pored Azre.
- Molim te, potrebni su mi odgovori, i to brzo ili ću poludjeti.
- U redu - djevojka klimnu glavom poslije kraćeg razmišljanja.
- Ali, obećaj mi da mu ništa nećeš reći jer će se naljutiti na mene ako sazna.
- Obećavam. Ali, molim te, ispričaj mi sve, od početka.
- Dobru - Azra se ljupko osmjehnu. - Došla si kod nas početkom novembra, kao pilot. Rašid je upravo kupio novi avion i htio je da mu pilot bude na raspolaganju u svaka doba dana i noći.
- To znam - promrmljala je Ilijena. - Mislim, znam sve što je prethodilo mom dolasku.
- Od prvog trenutka je između vas dvoje postajalo nešto.

Činilo mi se da sijevaju var-nice kad god ste bili zajedno.

Uvijek ste razgovarali na vama svojstven način, koji niko drugi nije razumjeo - Azra se tiho nasmija. - Često ste se i svađali.

Mislim da je to zato što ste oboje tvrdoglavi. Pored toga, Rašid uvek misli da je u pravu, čak i kada nije. Mislim da si ti prva osoba koja je imala hrabrosti da mu se suprotstavi.

- Hoćeš da kažeš da sam se svađala s čovjekom koji me je zaposlio? - Ilijena je zapanjeno gledala djevojku.

- O, da! - Azra klimnu glavom smijući se. - Prvi put smo svi bili zatečeni i iznenađeni kada si mu se suprotstavila. Sluge su se razbježale, a Karim i ja smo se okamenili.

- Karim? - zbunjeno ju je prekinula.

- Moj i Rašidav brat, stariji je od mene, a mlađi od Rašida - objasni djevojka - Mislim da je stariji od tebe godinu dana. U svakom slučaju, očekivala sam da će te Rašid udariti. Ja nikada ne bih smjela tako da mu se suprotstavim, a sigurna sam ni Karim. Čak se i ujak Fadlan pribojava Rašida.

- Oduvijek sam bila tvrdoglava i uporna - Ilijena se osmjehnu.

- Uvijek sam bila ponosna, i nikada nisam željela ničiju pomoć. Bila sam uvjerena da sve mogu sama. Sama sam zaradila novac da platim školu letenja.

- Znam - Azra klimnu glavom. – To si mi pričala.

- Trebalo je da pretpostavim - neveselo se nasmijala. - Molim te, nastavi.

- Nema mnogo toga još da se priča - djevojka sleže ramenima.

- Mislim da ste neko vrijeme izbjegavali jedno drugo a onda ste se, prije nešto više od tri nedjelje, vratili s poslovnog puta i

Rašid je svima objavio da ćete se vjenčati. Karim i ja bili smo prijatno iznenađeni, ali se to nije dopalo ujaku Fadlanu. Ipak, nije se usudio da se usprotivi.

Ilijena je još uvijek bila šokirana onim što je čula. Što joj je Azra više objašnjavala zaboravljenu prošlost, iskrsavalo je sve više novih pitanja.

U glavi joj je tutnjalo kao da kroz nju maršira vojni orkestar. Ponovo se u mislima vratila na činjenicu koja ju je najviše šokirala. Rašid el Alamejn, jedan od najbogatijih ljudi na svijetu bio je njen suprug.

Ta misao joj se vraćala iznova, kao što jezik uporno dotiče mjesto gdje je izvađen zub, kao da isprobava da li boli. U tom trenutku jedino je mogla da bude zbunjena, ništa više.

Ilijena nije mogla da smisli nijedan razlog zbog kojeg bi pristala na brak, čak i ako je to bila Rašidova ideja. Ona je previše cijenila svoju samostalnost, a imala je samo dvadeset i šest godina.

A Rašid? Što on misli o svemu ovome? Mogao je još jutros da joj kaže i da joj objasni, ali nije. U što se ona to uvalila? I zašto? Prokletstvo! Samo baksuz kakav je ona može da udari glavu i dobije amneziju!

Zar je moguće da je zaboravila nekoliko veoma važnih nedjelja svog života, pomislila je. Glava je ponovo počinjala da je boli i to joj se ni mala nije dopadalo.

Sada je već bila bijesna i na svog dragog supruga Rašida, koji je tog jutra propustio da joj saopći osnovne činjenice. Mogao je bar da joj kaže otkud oni u istom krevetu, to bi je

poštedjelo neprijatnost.

Bilo je previše podzemnih tokova u cijeloj toj priči, previše sporednih putova i zamagljenih činjenica koje tek treba da otkrije. Međutim, da bi to uradila, bilo joj je potrebna da što više sazna.

- Znaš, počela si da mijenjaš Rašida - nastavi Azra zamišljeno.

- Prije nego što je tebe upoznao, bio je grub i dalek. I Karim i ja pomalo smo ga se pribojavali. U posljednje vrijeme mnogo nam je bliži. Ti si mu pomogla da se promjeni. Lijepo je to što Rašid konačno ima nekoga na koga može da se osloni.

- Ne bih rekla da je on osoba koja se oslanja na nekoga - Ilijena se osmjehnu.

- Ne dozvali da te zavede njegov prokleti ponos - djevojka odmahnu glavom.

- Moj brat ima dobro i veliko srce. Kada čovjek zaviri ispod njegove maske, otkrije da je on mek kao pamuk.

- Možda si u pravu, Azra - duboko je uzdahnula. - Međutim, nisam primijetila da je baš oduševljen mojim prisu-tvom ovdje.

- Možda je i za njega bio šok to što ga nisi prepoznala? Nikada neću zaboraviti moment kada te je prvi put video. Bio je kao opčinjen. Mislim da je bio šokiran i istovremena zatečen tvojom ljepotom.

- Pretjeruješ - Ilijena odmahnu rukom. - Nisam nikakva ljepotica.

- Nisi? - Azra se tiho nasmija. - Možda, ali si uspela da zavrtiš mozak svakom muškarcu koji te je sreo. Gotovo od prvog

dana Rašidu su prijatelji govorili da žele da se ožene tobom. Mogla si da biraš između dvadesetak kandidata samo da si htjela.

- Molim?! - zapanjeno ju je pogledala.

- Mada si po našim mjerilima već pomalo stara za udaju, to nikome nije smetalo - nastavila je djevojka. - Moraš da shvatiš da tvoja plava kosa, te tvoje gotova ljubičaste oči i svijetao ten ovdje nisu uobičajeni. Naše djevojke su tamno-pute, crne kose i tamnih, najčešće crnih očiju. Ti si, po mjerilima naših muškaraca, egzotična. Nekolicina njih nudili su čitava bogatstva za tebe, ali ih je Rašid uporno sve odbijao.

Vjerojatno je već tada odlučio da te zaprosi.

- Dobro, dobro - Ilijena je morala da prekine ushićenu Azru. - A što se desilo? Pa se ja ničega ne sjećam?

- Znam samo ono što su mi rekli. Kada ste se vraćali s medenog mjeseca, prilikom slijetanja stalni trap se zablokirao i aterirali ste na trup aviona. Rašid je bio gotovo nepovrijeđen, ali si ti snažno udarila glavom. Rašid je odmah pozvao pomoć iz palače. Bila si u nesvijesti kada su te donijeli.

- Koliko je prošlo od tog događaja? - namrštila se Ilijena.

- Ovo je četvrti dan - mirno odgovori djevojka.

- I ja sam sve to vrijeme bila u nesvijesti?! Zašto nisam bila u bolnici?

- Zato što su se plašili da te pomjeraju. Naravno, Rašid je pozvao ljekara, koji te je stalno obilazio zaključivši da se normalno oporavljaš - Azra se značajno osmjehnu. - Mislim da je i Rašid želio da ostaneš ovdje da bi mogao da brine o tebi.

- O Bože! - lijena duboka uzdahnu i klonu na jastuke.

U glavi joj je ponovo bučalo i stekla je utisak da će svakog časa briznuti u histeričan plač. Međutim, to je trajalo samo tren jer se brzo pribrala. Zamišljeno je zurila u ornament na kaminu. Tolike godine naizgled besciljnog lutanja po svijetu, i to često po mjestima koja su drugi doživljavali kao „kraj svijeta", s jednim jedinim rancem i pilotskom palicom u ruci... Pitala se koliko će vremena proći prije nego što je ne izlječiva groznica putovanja ponovo nekud odvuče.

Trgnula se kada je čula da se vrata iza njenih leđa otvaraju bez kucanja. Primijetila je da se Azra istog trenutka ukočila i uozbiljila. Okrenula se tražeći pogledom uzrok takvog djevojčinog ponašanja.

Neprimjetno se stresla kada je presrela pogled crnih očiju. Rašid se zaustavio nedaleko od njih. Zavukao je ruke u džepove netremice je gledajući. Činio joj se još višim i nedokučivim nego tog jutra.

- Dragu mi je što se bolje osjećaš. Već sam se zabrinuo za tebe, zbog tvoje glavobolje i svega ostalog - rekao je blago i za trenutak je osmijeh zaigrao na njegovim usnama. - Bojim se samo da si malo požurila da ustaneš iz kreveta. Što bi bilo da si se opet onesvijestila?

- Brinuo si? - upitala ga je tiho.

- Bio sam zabrinut kada sam čuo da si ustala - odgovorio je dobacivši sestri prijekoran pogled. - Mislim da bi bilo pametnije da se odmaraš.

- To sam i namjeravala - promrmlja Ilijena. - Međutim, bila su

mi potrebna neka objašnjenja. A, osim toga, bila sam gladna.

- Dobro, onda će ma sada jesti - Rašid klimnu glavom. - Idem prvo da se umijem.

- Ostavi ću vas - Azra brzo ustade i požuri prema vratima.

- Vidimo se kasnije.

- Imam mnogo pitanja - rekla mu je kada su ostali sami.

- Nadam se da ćeš mi pomoći da pronađem bar neke odgovore.

Nije joj odgovorio, samo je klimnuo glavom i nestao iza vrata kupatila. Kada se vratio, pomjerio je stolčić s hranom bliže Ilijeni, a zatim je sjeo na jastuk naspram nje. Neko vrijeme jeli su u tišini.

- Kaka tvoja glava? - iznenada upita Rašid.

- Bolje - odgovorila je zbunjeno.

- Dali si uzela lijekove?

- Ne, uzela sam aspirin - promrmljala je izbjegavajući njegov prodorni pogled. - On nije, doduše, potpuno otklonio bol, ali me bar nije ošamutio.

- Oni lijekovi propisani su ti s razlogom, Ilijena - rekao je oštro.

- Ponekad me zaista dovodiš do ludila.

- Mislim da nas dvoje treba da razgovaramo - ovoga puta hrabro je ukrstila pogled s njegovim. - Zašto mi jutros nisi rekao da smo vjenčani?

- Namjerno sam to prešutio jer sam htio prvo da porazgovaram s ljekarom - odgovorio je mirno. - Nisam bio siguran kako da ti objasnim, a još manje da li smijem sve da ti saspem u lice.

- Voljela bih da mi nešto detaljnije kažeš o tom sporazumu - bila je zadovoljna što joj glas nije zadrhtao.
 - Sporazumu? - on podiže obrve. - U vezi s čim?
 - U vezi s brakom - nesigurno se osmjehnula. - Očigledno je da je u pitanju nekakav sporazum. Sigurno sam ti objasnila da moj način života ne podrazumijeva brak, a i ti si, vjerojatno, mogao da biraš ženu koju si htio.
 - Izabrao sam ženu koju sam htio - rekao je opasno tihim glasom. - Budi uvjerena, draga moja Ilijena, da naš brak nije nikakav sporazum.
 - Ali...- zbunjeno je zatreptala - mislila sam da...
 - Nije važno što si mislila, Ilijena - prekinuo ju je nimalo nježno. - Naš brak je pravi, u svakom pogledu.
 - Reci mi nešto o našem vjenčanju - zamolila je posle kraće pauze.
 - Što te zanima? - osmjehnuo se.
 - Uobičajene stvari - slegnula je ramenima. - Kada? Gdje? Ko je sve bio?
 - Vjenčali smo se petog februara, ovdje, u palači, bez velike gužve - objasnio je jednostavno. - Bili su prisutni samo članovi porodice i bliski prijatelji.
- Ilijena je sada još više izgubila orijentaciju. Shvatila je da ne zna čak ni kog dana je to bilo. Namrštila se i duboko uzdahnula. Na svako pitanje koje bi postavila u svesti bi joj uskrslo pet novih.
- Dali te opet bali glava? - upitao je zabrinuto Rašid.
 - U stvari, zbunjena sam – zatvorila je oči i odmahнула

glavom. - Koji je danas dan?

- Dvadeset sedmi februar - gledao je netremice u njeno napregnuto lice.

- Zašto se malo ne odmoriš, Ilijena? Mislim da je za danas bilo dosta.

Znači, ona je tri nedjelje u braku, a nema pojma o tome, pomislila je. Osjećala se kao da je počela da gleda film od polovine i ne može da poveže radnju bilo je još gore, ona je u centru čitavog tog zapleta.

- Ilijena, idi da legneš, molim te. Zaista treba da se odmaraš. Obećavam ti da ću sutra odgovoriti na sva tvoja pitanja.

- Hoćeš li da me u šuškaš i ispričaš mi pričicu? - izletjelo joj je.

- Da li je i to dio našeg sporazuma, po tvom mišljenju? - upitao je podižući obrvu.

- Otkud bih ja to mogla da znam?! - planula je. - Naš sporazum može da sadrži bilo što!

- Hajde da se dogovorimo - rekao je posle kraće pauze.

- Najprije ćeš pod tuš, da opustiš vrat i ramena, a onda ću te izmasirati. Bolje ćeš spavati posle toga.

- Zašto bi to radio?

- Ne bi mi bilo prvi put - nemarno je slegnuo ramenima.

- Misliš, posle mog potresa mozga? - još uvijek ga je gledala nepovjerljivo.

- Ne, prije toga - polako je ustao.

- Navikao si da nekog masiraš? - osjećala je ogromnu potrebu da ga pecne.

- Ne bih to nazvao navikom - pogledao ju je svisoka i značajno

se osmjehnuo.

Ovaj čovjek je bio majstor u izbjegavanju odgovora, pomislila je Ijutito Ilijena. Čak ni s njegovog lica ništa nije mogla da pročitati. Pitala se kakav su međusobni odnos uspostavili tokom kratkotrajnog bračnog života prije avionske nezgode. Znala je samo to da su u istoj sobi i u istom krevetu, a Rašid je naglasio da je njihov brak pravi. Ona je sigurno imala jake razloge da prihvati taj brak, ali nikako nije mogla da odgonetne njegove motive.

- Hajde, pomoći ću ti - pružio joj je ruku.

Prihvatila ju je i polako ustala. Za trenutak je izgubila ravnotežu i našla se u njegovom zagrljaju. Osjetila je da mu se tijelo ukočilo i tek tada je shvatila koliko mu je blizu.

U prkos toj situaciji, njeno tijelo je spremno reagovalo na njegovu blizinu. Kada je pokušala da se odmakne, on je naglo olabavio stisak. Ilijena se brzo odmače i ustuknu nekoliko koraka.

- Idi da se istuširaš - ponašao se kao da nije primijetio da je ustuknula. - Doći ću malo kasnije da te izmasiram.

Nije bilo potrebno dvaput da joj kaže, okrenula se na peti i gotovo potrčala prema kupatilu. Mogla se zakleti da je čula njegov prigušeni smijeh dok je zatvarala vrata za sobom.

Odahnula je kada je ostala sama.

Ilijena je duboko uzdahnula i zatvorila vodu, a zatim izašla iz tuš-kabine. Stala je nasred kupatila i kritički se zagledala u svoj odraz u ogledalu. Tražila je na sebi ono što bi navela čovjeka kakav je Rašid el Alamejn da se oženi njome.

Njeno lice bilo je mekih crta s punim, senzualnim usnama, pravilnim nosom i ljubičastim očima. Kosa boje meda dopirala joj je gotovo do struka. Grudi su joj bile čvrste i bujne, struk uzan, kukovi obli, a duge noge savršeno izvijane.

Slegnula je ramenima i ogrnula badem-mantil, a onda je počela da suši kosu. Posle pola sata ušla je u spavaću sobu i odahnula otkrivši da nikoga nema. Brzo je obukla spavaćicu i uvukla se u krevet.

Nadala se da će zaspati prije nego što se Rašid vrati. Trgnula se kada je čula da se vrata otvaraju i brzo je zatvorila oči.

Očekivala je da će on odustati od namere da je masira ako pomisli da ona spava.

Očigledno ga nije dovoljno poznavala, pomislila je uspaničena kada je osjetila da se njena strana kreveta ugiba. Jednim pokretom sklonio je pokrivač s nje i ritmičnim pokretima počeo je da je masira od ramena do dna kičme i nazad.

- Ne moraš to da radiš - promrmljala je.

- Ali želim - odgovorio je tiho.

Nastavio je da je masira ali su njegove ruke krenule naniže, preko njenih bokova, Ilijena se opustila otkrivši da uživa u njegovom nježnom dodiru. Rašidovi vješti čarobni prsti otklanjali su umor iz njenih mišića.

- Mora da si se umorio - sanjivo je pro-šaputala posle nekog vremena.

- Uživam, vjeruj mi - glas mu je bio pomalo čudan ali ona to nije primijetila.

- Drago mi je - rekla je uzdahnuvši.

Ilijena je gotovo neprimjetno utonula u san. San je bio gotovo stvaran i uživala je u njemu iz sve snage. Rašid i ona plivali su u bistroj vodi lagune s tri strane okružene bijelim pijeskom. Palme su se lijeno njihale na vjetru, a sunce je treperilo na površini vode. Ona je htjela da ga dodirne, ali je on otplivao dalje od nje, kao da je mami. Oboje su bili potpuno nagi, ali to je bio njihov privatni raj, daleko od radoznalih pogleda.

Bili su prepušteni jedno drugom. Rašid joj malo podiže bradu da bi je poljubio. Rukama je klizila preko njegovog vrata, a grudi su joj se sve čvršće pribijale uz njegove.

Osjećala je da joj tijelo podrhtava od želje čim bi je dotaknuo. Kada su im se usne razdvojile, ugledala je njegov pogled zamućen od strasti. Znala je da više ne može da čeka, da mora da mu se preda.

Rašid ju je uzeo u naručje i iznio iz vode, a onda ju je spustio na topli pijesak u sjenci palme. Njegova ruka klizila je po njenom nagom tijelu koje je reagovao na svaki njegov dodir. Kada se nagnuo i usnama dodirnuo njene grudi, zavukla mu je prste u gustu kosu. Duboko je uzdahnula i...

Ilijena nije znala što ju je točno probudilo, ali je u trenutku postala svjesna činjenice da je u krevetu. Mliječno-bijela mjesečina dopirala je kroz visoke prozore. Polako je okrenula glavu i ugledala Rašida kako spava na stomaku.

Više nije mogla da misli. Tijelo joj je još uvijek bilo nabijeno adrenalinom i željom. Ležala je u tami, blizu, a ipak daleko od Rašida. Krevet je bio toliko veliki da je bilo nemoguće dodirnuti ga. Plašila se da načini bilo kakav pokret koji bi

mogao da ga probudi. Gledala je u tamu pokušavajući da se smiri i ubjedi sebe da je to ipak bio san, ma koliko sve stvarno izgledalo. Zatvorila je oči.

Ilijenu je probudila svjetlost sunca. Polako je otvorila oči i zatreptala. Glava joj je bila potpuno bistra, odmorna i nije osjećala bol. Uspravila se u sjedeći položaj i lagano provukla prste kroz zamršenu kosu.

Shvatila je da je spavala samo nekoliko sati, ali mirno i čvrsto. Sljedećeg trenutka vrata sobe otvorila su se širom i dvije djevojke u dugim, jednostavnim bijelim haljinama uđoše i pokloniše se. Zbunjeno je gledala kako nestaju u kupatilu, odakle se ubrzo začuo šum vode. Na njeno zaprepaštenje, djevojke su je čekale. Ilijena odluči da uživa u toj pažnji i toploj, mirisnoj kupci.

- Sama ću se obući - rekla je kada je izašla iz kupatila.

Djevojke se nisu pomjerile, samo su se nasmiješile i počele da je oblače. Svi njeni protesti bili su uzaludni, nije čak uspela da utiče ni na izbor garderobe. Na kraju je digla ruke od svega odlučivši da ne misli o tome.

Nešto kasnije djevojke su je otpratile u trpezariju. Kada je vidjela kako su svi obučeni, bila je zadovoljna što je dozvolila djevojkama da joj obuku elegantnu svilenu haljinu. Odjednom je osjetila samopouzdanje.

Rašid je na sebi imao tamno odijelo i ustao je čim ju je ugledao. Blago joj se naklonio i poljubio je njenu ruku. Ilijena je osjetila da joj obraze oblijeva rumenilo, još uvijek nije zaboravila noćasnji san.

Osmjehnula se Azri koja je sjedila na suprotnoj strani stola obučena u tradicionalnu istočnjačku nošnju. A onda joj se pogled zaustavio na mladiću koji ju je neodoljivo podsjetio na Rašida, znala je da je to njegov brat Karim.

- Sjećaš se mog ujaka Fadlana, zar ne, draga? - nježna je upitao Rašid.

Stariji gospodin joj se osmjehnu, ali se Ilijena uplaši tog osmjeha. Bila je uvjerena da je on neprijateljski gleda. Nije mogla da shvati zašto, jer mu ona sigurno ništa nažao nije učinila.

- Radujem se što te vidim, Ilijena - Fadlan klimnu glavom u znak pozdrava. - Nadam se da se osjećaš bolje?

- Mnogo bolje, hvala - prisilila je sebe da se osmjehne.

Rašid joj pridrža stolicu, a zatim i sam sjede u čelo stola.

Razgovor je tokom ručka na trenutke potpuno zamirao. Azra jedva da je progovorila koju riječ, odgovarala je sama na pitanja. Ilijena je osjetila da je prisustvo ujaka Fadlana zategnulo atmosferu. Mada je on očigledno bio veoma obrazovan čovjek, njoj se nimalo nije dopao.

Jela su bila savršena ali ona nije imala apetita. Osjetila je ogromno olakšanje kada je ručak konačno završen. Jedva je čekala da se vrati u svoju sobu, ovo ju je zamorila više nego što je očekivala.

- Želiš li da prošetamo po parku? - upita je Rašid uhvativši njen pogled.

- Rado - odmah joj se povratilo dobro raspoloženje.

Velika bašta prostirala se južno od palače i kroz nju su vodile

kamene staze. Sunce je već zalazilo obasjavajući kupole palače. Palača je izgrađena od krupnih blokova bijelog kamena a park je bio bogat raznobojnim cvijećem, visokim palmama koje su pružale hlad kamenim klupama umjetničke izrade.

U sredini parka bio je mali bazen neobičnog oblika, s vodoskokom koji se sliva u njega preko kamenih prepreka, što je stvaralo više bistrih, kratkih vodopada. Na kraju parka bilo je jezero čija je površina blještala pod zracima zalazećeg sunca.

U donjem dijelu parka bilo je desetak zgrada, također od bijelog kamena. To su bile duge dvospratnice s malim, njegovanim vrtovima ispred. U njima je živjela posluža.

- Kako je ovdje lijepo - zadivljeno je rekla Ilijena kada su stigli do jezera.

- Da - klimnuo je glavom. - Dolazim ovdje kad god imam vremena.

- Možemo li da sjednemo? - upitala je pokazujući malu klupu.

- Naravno - osmjehnuo se.

Sjeli su na klupu u sjenci palme nedaleko od jezera i dodirnuli se ramenima. Ilijena se neprimjetno stresla od tog dodira, koji ju je podsjetio na nježne Rašidove dodire od prethodne večeri.

- Rašide, pričaj mi o svojoj zemlji - zamolila je tiho.

Osmjehnuo se i počeo da priča, a Ilijena ga je pažljivo slušala. Rekao je da se njegova zemlja prostire istočno od rta Harguš i da je okružena brojnim emiratima. Većim dijelom prekriva je

pustinja, ali su niske planine u zaleđu omogućavale povoljnu klimu, a brojne oaze imale su nepresušne izvore.

Urmine palme prekrivale su više od polovine plodne zemlje sultanata koji se prostirao duž morske obale. Uz obalu je bilo nekoliko velikih gradova u prirodnim zaljevima, a luke su osnovali još Feničani u osvajačkom naletu. Feničane su protjerali Etiopljani kada se na tim prostorima učvrstio islam koji su prihvatili i domorodački beduini.

Beduini su živjeli u oazama u centru zemlje. Odgajali su prvoklasne kamile čija je vrijednost u međusobnoj trgovini i trgovini sa susjednim zemljama često dostizala neslućene sume, jahali su predivne čistokrvne arapske konje i imali su mnogo dresiranih sokolova koji su im služili za lov.

Malo se trgnula kada joj je rekao da i njegova porodica potiče iz jednog takvog beduinskog plemena i da je vjekovima na vlasti. Njegov otac i ujak ulagali su velike napore u ekonomski razvoj zemlje. Posle očeve smrti, prije nekoliko godina, Rašid ga je naslijedio i trudio se da nastavi očevim stopama. Ilijena neprimjetno uzdahnu shvativši koliko je njegov život bio drugačiji od njenog.

Ona svog oca nije upoznala, poginuo je u saobraćajnoj nesreći prije njenog rođenja. Njena majka je radila kao kuharica na jednom ranču u Teksasu. Umrula je iznenada kada je Ilijeni bilo šesnaest godina.

Sve što je od tog trenutka postigla u životu postigla je sama i bila je ponosna na to. Zato je iznad svega cijenila svoju

samostalnost i upornost. Ma koliko se trudila, nije mogla da pretpostavi zašto ju je Rašid zaprosio.

- Zašto ja? - upitala je tiho, nesvjesna da je to izgovorila naglas.

- Ti pripadaš meni, Ilijena - odgovorio je. - Samo toga još uvijek nisi svjesna.

- Ali, zašto? - pogledala ga je širom otvorenim očima.

- Stara islamska poslovice kaže da su dobar konj, oštra sablja i lijepa žena tri najveća zemaljska blaga - nježno je rekao milujući njen obraz.

- Ti zaista misliš da sam lijepa? - zatreptala je zbunjeno.

Rašid se zagleda u njene sjajne oči. Sumrak je počeo da se spušta i Ilijeni je prijala tišina. Činilo joj se da osim njih dvoje ne postoji niko drugi na svetu.

Bila je svjesna samo njegove neobične privlačnosti i osmjeha na koji je nesvjesno nekoliko puta odgovorila. Njegov osmijeh mogao je da smekša kameno srce, a on je to znao i, očigledno, obilato koristio.

Osjetila je da napetost u njoj polako popušta i tada je shvatila da joj on još uvijek nije odgovorio na pitanje. Baš je zaustila da zatraži odgovor kada je shvatila da se on naginje prema njoj. Sljedećeg trenutka osjetila je njegove usne na svojim. Bio je to nježan, ispitivački poljubac koji joj je ostavljao mogućnost da se povuče. Rašid se odmaknuo, polako je podigao glavu i zagledao se u njene oči.

Njegove usne ponovo su se spustile na njene, ali ovoga puta mnogo strasnije, a rukama ju je privukao u zagrljaj. Rašidov

poljubac potpuno je zarobio sva njena čula, jedno po jedno, sve dok nije postala svjesna samo njega.

Nijedan muškarac nikada je nije tako požudno poljubio. A ta požuda bila je nešto više od seksualne želje, skrivala je u sebi potrebu da se preda i tijelom i dušom. Njegova želja i glad za njom bili su toliko snažni da je mogla samo da mu uzvрати.

Rašid je milovao njeno tijelo ljubeći je svuda po licu. Ilijena je bila kao hipnotisan-a. Odmaknula se od njega pogledavši ga krupnim očima u kojima se nazirala zbunjenost i nešto što ni sama nije željela da imenuje.

- Dali sam odgovorio na tvoje pitanje? - sklonio joj je pramen kose iza uha i nasmiješio se.

Nije znala što da mu odgovori i zato je klimnula glavom. Zaista je bio majstor u izbjegavanju direktnih odgovora, pomislila je, ovoga puta bez ljutnje. Trgnula se kada je primijetila pokret nedaleko od njih.

- Rašide, neko je iza one palme - pro-šaputala je.

- Da, znam - rekao je mirno i provukao prste kroz njenu kosu.

- Znaš? - zbunjeno ga je pogledala.

- To su tjelohranitelji, ne obraćaj pažnju na njih - nagnuo se prema njoj u želji da je ponovo poljubi.

- Kako to misliš da ne obraćam pažnju na njih? - zapanjeno je upitala odupirući se rukama o njegove grudi.

- Uvijek ista priča s tobom, Ilijena - duboko je uzdahnio i ustao. - Hajde, idemo nazad.

Poslušala ga je bez riječi gledajući krišom oko sebe. Kada je obratila pažnju, primijetila je nekolicinu muškaraca koji su se

kretali na pristojnoj udaljenosti od njih. Stresla se shvativši da su ih oni sve vrijeme gledali.

- Rašide, oni su nas vidjeli - rekla je osjetivši da crveni.

- Objasnio sam ti, Ilijena, oni nisu plaćeni da gledaju već da nas čuvaju - odgovorio je. - Rekao sam ti da ih ignoriraš.

- Teško je ignorirati desetak krupnih momaka - promrmljala je sebi u bradu.

- Naviknut ćeš se - rekao je mnogo mekše. - Ja ih više ne primjećujem.

Ilijena duboko uzdahnu i nesvjesno odmahnu glavom. Pitala se da li će se ikada navići na to da je nepoznati muškarci prate u stopu. Stresla se od hladnoće jer je mrak već pao, a s njim i temperatura. Rašid je to primijetio i zaštitnički ju je zagrlio trljajući joj nadlaktice. Ušli su u palaču zagrljeni, a oni koji su ih pratili netragom su nestali. Na putu do njihove sobe nisu sreli nikoga i Ilijeni je to bilo drago.

U kupatilu je bilo uključeno svjetlo pa su mogli da vide obrisе namještaja u spavaćoj sobi. Rašid je počeo da se svlači bez žurbe, a ona je požurila u kupatilo i zatvorila vrata za sobom. Dugo je stajala pod tušem ne misleći ni na što dok ju je voda prijatno šibala po ramenima. Izašla je iz kupatila tek kada je bila sigurna da je Rašid zaspao. Uvukla se u krevet vodeći računa o tome da bude što dalje od njega.

Probudio ju je poljubac. Zatreptala je i susrela se s osmijehom u crnim očima. Rašid se nadnio nad nju. Bio je potpuno obučen, ali mu je kosa još uvijek bila vlažna od tuširanja. Izgledao je neodoljivo.

- Spominjala si bajku i sada znam na što si mislila - rekao je.
- Toliko si me podsjetila na uspavanu ljepoticu da sam morao poljupcem da te probudim.
- Možda treba ponovo da me poljubiš da bih se uvjerila da ovo nije san - promrmljala je.

Rašidove usne ponovo pronađoše njene. Ovoga puta dočekala ga je spremno, povlačeći prste kroz njegovu kosu na potiljku.

- Što mi to radiš? - upitala ga je šapatom kada se odvojio od nje.

- Pokušavam da te začaram, pa da nikada više ne odeš od mene - odgovorio joj je glasom otežalim od emocija.

- Da odem? - zbunjeno je zatreptala. - Kuda da odem?

- Nećemo sad o tome - uspravio se. - Hajde, imaš dovoljno vremena da se istuširaš i obučeš.

- Zašto?

- Za dva dana je vjenčanje mog rođaka, moramo da prisustvujemo - objasnio je.

- Pošto je stari avion uništen a novi još nije stigao, ići ćemo kolima. Put je dug i zato ćemo krenuti što prije.

Ilijena požuri u kupatilo gdje su je čekale djevojke kao i jučer. Nije imala ni snage ni volje da se raspravlja s njima i zato im je dozvolila da joj pomognu da se spremi.

Ispred palače bila su parkirana četiri velika, luksuzna automobila s rashladnim uređajima, a iz kuhinje su donosili namirnice ubacujući ih u mali teretni auto. Pored vozila stražarila su dvanaestorica krupnih tjelohranitelja.

Rašid ju je dočekaao smiješeći se, pomogao joj je da se smesti i odmah su krenuli.

Ilijena je po-smatrala predjele kroz koje su prolazili. Sjetila se da je mnogo čitala o ovoj zemlji prije nego što je došla, ali ništa nije dovoljno dobro opisalo ljepote koje su se nizale pred njenim očima.

Zaustavili su se posle tri sata vožnje u maloj oazi da se odmore i osvježe. Ilijena se spustila na kožnu prostirku prebačenu preko niskog rastinja koje je podsjećalo na travu i poput puzavice pružala se po pijesku stvarajući debeli, zeleni tepih.

Nastavili su put duž morske obale. Fascinirana, Ilijena je gledala nepregledno vodeno prostranstvo. Pjeskovita obala bila je ponegdje prekrivena zelenim niskim rastinjem kakvog je bilo i u oazama, a crvenkasti pijesak svjetlucao je na suncu. Kada su se sljedeći put zaustavili u oazi, sunce je polako tonulo na zapadu. Posle nepunih sat vremena šatori su podignuti a vatre upaljene. Posluga je počela da priprema hranu.

Ilijena je duboko uzdahnula i krenula ka dijelu šatora koji je bio namješten kao spavaća soba, sručivši se na velike, meke jastuke. Čitavog tog dana, iako su sve vrijeme bili zajedno, ona i Rašid jedva da su razmijenili nekoliko rečenica.

Zaintrigirao ju je kao nijedan muškarac dotad, toliko da nije mogla da prestane da misli o njemu. Izbijale su iz njega unutrašnja snaga i nepokolebljivost.

Morala je da prizna da je šarmantniji nego bilo ko koga je poznavala. Bila je ubjeđena da su se žene zaljubljuivale u njega

na prvi pogled. I sama je osjećala čudno uzbuđenje u njegovoj blizini.

U tom trenutku pomjerio se veliki zastor i Rašid je ušao.

Ilijena oseti da je odjednom sva ustreptala i zbunjeno se osmijehnu gledajući ga netremice.

Priznala je sebi da uživa u njegovom društvu i pažnji koju joj je ukazivao. Krajičkom oka po-smatrala je njegove čvrste mišiće koji su se nazirali kroz tanku košulju

- Da li si umorna? - upitao je spustivši se na jastuke pored nje.

- Malo - priznala je.

- Sama si kriva jer si mi uništila avion - osmijehnuo se. - Da li si gladna?

- Nisam - odmahнула je glavom. - Što misliš o tome da se okupam u jezeru?

- Ne - Rašid se trže. - Ako želiš da plivaš, sačekaj da se vratimo u palaču.

- Ali,ovo jezero je božanstveno - pobunila se Ilijena. - Zašto ne mogu da se osvježim od puta?

- Zato što je to opasno - rekao je ozbiljno.

- Opasno? - pogledala ga je zbunjeno.

- Ovdje ima mnogo opasnih životinja koje još uvijek ne poznaješ - objasnio je kratko.

- A, tako - promrmljala je otegnuto.

U tom trenutku sluga je donio večeru i ona iskoristi priliku da se udalji od Rašida. Još uvijek ju je veoma zbunjivala situacija u kojoj se našla. Nije znala što da misli o svemu, a zbunjivala su je i vlastita osjećanja. Nešto neodoljivo snažno vuklo ju je

Rašidu, dok ju je istovremeno nešto sprječavalo da mu se baci u zagrljaj. Bila je zbunjena i činjenicom da je zaboravila sve u vezi s njim i s njihovim brakom.

Njegovi poljupci pokazali su joj da nije u stanju da mu se odupre i da bi mogao da je ima kad god poželi, ipak, iz nekog razloga nije insistirao na svom supružničkom pravu i to ju je dodatno zbunjivalo.

Čim su ostali sami, Ilijena se uvukla u krevet vodeći računa o tome da bude blizu ivice. Osluškivala je prigušene zvuke, Rašid se spremao za spavanje. Ubrzo je legao i okrenuo se na svoju stranu.

Sljedećeg jutra probudila se neobično rano, vazduh je još uvijek bio svjež. Kada je otkrila da je sama u krevetu, brzo je ustala i obukla se. Svuda oko nje vladao je duboki mir i ona odlučila da izađe iz šatora.

Ilijena duboko udahnu prijatni jutarnji vazduh. Oaza je omamljujuće mirisala, a jutarnja rosa presijavala se na ranim sunčevim zracima. U kampu su vladali mir i tišina, kao da su svi još uvijek spavali.

Trgnula se kada je ugledala krupnu priliku na obali jezera, nedaleko od nje, ali je već sljedećeg trenutka odahnula prepoznavši je. Bio je to Rašid, u kupaćim gaćicama. Gledala ga je netremice kako ulazi u kristalno čistu vodu jezera.

Nekoliko trenutaka po-smatrala ga je kako snažnim zamasima presijeca vodu, a onda se okrenula i ušla u šator. Zaboljelo ju je saznanje da Rašid, očigledno, nije želio da se ona kupa u tom jezeru.

Dobila je iznenadni poriv da mu se pridruži ali je uspela da ga obuzda. Bila je svjesna činjenice da ništa time ne bi postigla osim što bi izazvala njegov bijes. Nešto joj je govorilo da njegov bijes treba izbjegavati.

Rašid nije bio čovjek koji se mogao ignorirati. Mogla je da se ljuti na njega i da osjeća antipatiju prema njemu, ali nije mogla da ga ignorira. On, jednostavno, ne bi dozvolio da ga bilo ko ignorira.

I kada joj ništa nije govorio, ona je znala što on hoće. Te zagonetne crne oči unosile su nemir u nju. Čak i sada, dok se sjećala kako ju je gledao, osjećala je uznemirenost.

Izgubljena u svojim mislima, nije primjetila da se zastor pomjerio. Ilijena nije bila sigurna u to ko se od njih dvoje više zbunio. Rašid očigledno nije očekivao da je zatekne budnu.

- Dobro jutro - rekao je mirno.

- Dobro jutro - promrmljala je izbjegavajući da ga pogleda.

- Mislio sam da ćeš još spavati - rastresao je kosu prstima.

- Očigledno - promrsila je suvo.

- Krenut ćemo odmah posle doručka - prešao je preko njene opaske. - Vozit ćemo se još nekoliko sati do Ahmedove vile.

Nije uspela da mu odgovori jer se zastor ponovo pomjerio i dvojica slugu uđoše noseći poslužavnik-e s hranom i pićem.

Doručkovali su u tišini, dok je sve oko njih bilo užurbano. Sat kasnije kamp je rasturen. Kada su krenuli, sunce je već

odskočilo i nastavilo svoju putanju naglo zagrijavajući pijesak i oazu. Posle dva sata vožnje Ilijena je u daljini ugledala veliko kameno zdanje okruženo bujnom niskom vegetacijom i

visokim palmama čije se lišće njihalo na vjetru.

U daljini se vidjela ružičasta izmaglica pa se činilo da postoje dva horizonta, plavi i ružičasti. Visoke urmine palme okruživale su jezero neobičnog oblika, a u čistoj vodi ogledale su se krošnje i nebo.

Bujna, gusta trava prekrivala je obalu i bila prošarana grmovima divljih orhideja. Njegovani park sa šljunkovitim stazama i bokorima raznovrsnog cvijeća pružao se s obe strane puta.

Konačno se kolona automobila zaustavila pred impozantnim ulazom. Polako su ušli u park ispred dvorca, a veliko unutrašnje dvorište u koje su potom prešli bilo je remek-djelo istočnjačke arhitekture.

Beli zidovi bili su prekriveni finim duborezom u kamenu. Ilijena se zadivljeno okrenula oko sebe uživajući u ljepoti. Desetak slugu istrča kroz ogromna, masivna drvena vrata okovana gvožđem.

Unutrašnjost je, međutim, bila nešto sasvim drugo. Ilijena je bila ubjeđena da su nebrojeni radnici mjesecima radili od jutra do mraka da bi na kraju stvorili tu monstruoznost. Vila je bila u sukobu sama sa sobom. Prostrani hodnici bili su u pozlaćenim intarzijama, bogato ukrašeni. Nebrojene slike u ulaznom holu birao je neko s malo ili čak nimalo ukusa.

Upadljivo drečavi ćilimi s vezenim figurama ptica i zvijeri svih vrsta pružali su se duž beskrajnih sala.

S druge strane, vrtovi su, kao i spolja-šnost zdanja, bili pravo remek-djela. Travnjaci su bili ukrašeni predivno aranžiranim

cvijećem i stablima najrazličitijeg drveća. Bilo je tu i kamenih skulptura, živopisnih kućica za ptice i brojnih fontana u kojima se prelijevala bistra voda.

Vjenčanje je trebalo da se održi u tom prelijepom vrtu. Jezero je bilo prekriveno pupoljcima ruža koji su plutali po mirnoj površini. Mali paviljon u kojem je trebalo da se održi čin vjenčanja bio je posut laticama ruža.

Ilijena je morala da se zapita da li je i njeno vjenčanje bilo takvo. Zaglušujuće udaranje doboša najavilo je dolazak nevjeste. Djevojka se pojavila u pratnji dviju žena, u prelijepoj čipkanoj haljini boje kajsije.

Ilijena pogleda Rašida i utopi se u njegovim očima. Ništa više nije bilo isto. Ona se promijenila, promijenio se čitav njen svet. Osjećala je toplotu njegovog tijela iako je nije dodirivao. Na zabavi koja je uslijedila Ilijena je shvatila koliko su ljudi cijenili Rašida.

Nisu joj promakli ni sumnjičavi pogledi kojima su je svi odmjeravali, a ni iznenađenje koje nisu mogli da sakriju kada bi je predstavio.

Bilo je očigledno da su mnoge uzvanice bile iznenađen Rašidovim izborom supruge. Sve je odjednom počelo užasno da je nervira, a onda je odlučila da uživa.

Zabava je dostigla vrhunac oko ponoći, svaki čas se nazdravljalo i čaše su se dizale uvis. Ilijena je bila neobična u tom krugu ljudi. Bila je jedina Evropljanka, pa tako i najinteresantnija osoba na zabavi.

U jednom trenutku pogled joj se zaustavio na Rašidu, bio je u

društvu tri lijepe, dotjerane žene i veselo se smijao.

Visoka crnokosa dama u dugoj večernjoj haljini unosila mu se u lice nudeći njegovim očima gotovo otkrivene grudi.

Osjetila je ubod ljubomore, što ju je uznemirilo jer je osjetila i bijes. Poželjela je da ustane, da priđe toj ženi i da je raščupa, a onda se gotovo nasmijala zamislivši tu scenu. Nije primijetila da Rašid ne skida pogled s nje proučavajući svaku promjenu na njenom licu.

Odjednom su je okružile mlade djevojke koje su željele da saznaju ponešto o životu na Zapadu. Ilijena im je strpljivo odgovarala ne primjećujući da se grupa oko nje povećava.

Opustila se jer je uspela da bar nakratko skrene misli sa svog problema, ali i da se oslobodi starijeg gospodina koji ju je u stopu pratio. Stalno ju je štipkao čas za obraz, čas za mišicu.

Mada se trudila, nije mogla da se sjeti njegovog imena, nije bila sigurna ni u to da li joj ga je Rašid predstavio. Sve vrijeme dolivao joj je šampanjac glasno iskazujući divljenje.

U jednom trenutku Rašid se stvorio pored njih, a iz njegovog podrugljivog osmjeha bilo joj je jasno da je čuo što je taj dosadni čovjek rekao. Bilo je očigledno da se zabavlja na račun njenog vatrenog udvarača.

- Vi ste najljepša žena koju sam sreo u životu - uvjeravao ju je pripiti neznanač.

U svakoj drugoj prilici Ilijena bi šutke prešla preko takvog komplimenta, ali ju je Rašidova reakcija naljutila.

Osjetila je da se u njoj budi inat i zanosno se osmjehnula udvaraču koji je to iskoristio povukavši je prema podijumu za

ples. Držao ju je tako čvrsto da je gotovo ostala bez vazduha. Htjela je da se pobuni, ali je primijetila da je Rašid netremice po-smatra.

Muzika je usporila i ona se našla u rukama svog supruga. Za tren se ukočila, a onda se opustila dozvolivši mu da je povede u taktu muzike. Osjetila je da njegove oči uporno pokušavaju da uhvate njen pogled.

- Dali ti je dosadno? - tiho je upitao privlačeći je bliže.

- Izgledam li kao neko kome je dosadno? - uzvratila mu je pitanjem.

- Izgledaš kao neko ko je previše popio - rekao je prijekorno.

- Naprotiv - odgovorila mu je suvo. - Samo sam previše nervozna pa mi više odgovara da se ponašam kao da sam pijana.

- Molim? - podigao je obrvu.

- Čudi me da si uopće primijetio - pogledala ga je kroz polu-spuštene trepavice. - Bio si veoma zauzet.

- Primijetila si? - bilo je očigledno da se zabavlja. - Znaš, one važe za najljepše žene u zemlji, a neke od njih još uvijek nisu udate.

- Što hoćeš time da kažeš? - pogledala ga je podozrivo.

- Ne znam - promrmljao je zamišljeno. - Možda ću uzeti još jednu ženu.

- Samo probaj! - prosiktala je. - Samo probaj i ja ću...

- Pažljivo, Ilijena - prekinuo ju je oštro, a oči su mu opasno zasijale. - Sličan razgovor već smo vodili i vidi gdje nas je doveo.

Ilijena odmahnu glavom nemoćna da pronađe prave riječi. Iskoristila je njegovu nepažnju da se oslobodi njegovog zagrljaja. Odjednom joj je bio potreban svjež vazduh jer je počela da se guši.

Noć je bila tiha i blaga, a do nje su dopirali čudni zvuci pustinje. Mjesečina se presijavala na mirnoj površini jezerske vode. Krenula je uzanom šljunkovitom stazom. Drveće oko nje izgledalo je avetinjski.

- Baš sam se pitao gdje si nestala – njen udvarač iznenada se pojavio na stazi. - Kladim se da je i tebi bilo potrebno malo mira.

- I ja sam se pitala gdje ste vi, unutra vas traže - slagala je i neprimjetno se stresla.

- Ko me to traži? - upitao je zagrlivši je jednom rukom dok je u drugoj držao čašu.

- Svi - izmaknula se. - Zaista mi treba mir, gospodine...

- Faruk Ezamedin Mas... – ponovo je pokušao da je zagrlji.

- U redu, čovječe, a sada se odlijepite od mene! - viknula je gurajući ga od sebe. - Ostavite me na miru, umorna sam.

- Umorna? - ponovio je nimalo obeshrabren njenim odbijanjem. - Tako lijepa, a umorna.

Ponovo je uspeo da je uhvati za nadlakticu i Ilijena tek tada shvati u kakvoj je opasnosti. Čvrsto ju je držao i ona je uzalud pokušavala da se odupre njegovoj snazi.

Iznenada dvije snažne ruke dohvatiše ga s leđa i odbaciše unazad. Nametljivi udvarač zateturaao se izgubivši ravnotežu, pa je udario leđima o obližnje stablo. Ilijena je teško disala i

mada je opasnost prošla, i dalje je drhtala.

- Da nekim slučajem dama nije u opasnosti? - upitao je Rašid ironično.

- Malo smo se zabavljali - promrmlja zbunjeno drugi muškarac uspravljajući se. - Ali, ako se tebi sviđa, evo ti je. Uostalom, i nije neka. Ima preuske kukove.

- Ja... ja... - Ilijeni se činilo da nikada u životu nije bila toliko bijesna.

- Odmah ćeš se izvinuti mojoj ženi - Rašidov glas bio je opasno tih.

- Ženi? - Faruk problijedi i uplašeno ga pogleda. - Molim te za oproštaj, nisam znao! Jučer sam se vratio u zemlju!

- Ostavi nas - odgovorio mu je ledeno. - Razgovarat ćemo kasnije.

- Naravno - stariji muškarac klimnu glavom i požuri u vilu. Ilijena se borila sa suzama, ali nije bila sigurna u to da li plače od besa ili iz straha od onoga što je proživjela. Još uvijek se tresla čitavim tijelom i uzdahnula je s olakšanjem kada je osjetila Rašidove ruke oko svog tijela.

- Jesi li dobro? - upitao je zabrinuto.

- Jesam - klimnula je glavom.

- Nisi uzana u bokovima - njegove crne oči bile su prikovane za njene.

- Hvala ti - promrmljala je skrećući pogled.

- Nemoj da mi zahvaljuješ - glas mu je odjednom postao strog. - Da nisam pošao za tobom, Ezamedin Azen Abdulah bi te silovao ne trepnuvši.

- Ko? - zbunjeno ga je pogledala.

- Tako se zove tvoj večerašnji udvarač. Ima još pet-šest imena i dvije-tri titule, ali to sada nije važno - uhvatio ju je za bradu i natjerao da ga pogleda.

- Opomenuo sam te ali me nisi slušala. Ti si veoma lijepa žena i trebalo je da očekuješ ovakav razvoj događaja, samo da si malo razmislila. Nisi smjela da mu dozvoliš onoliku slobodu i da očekuješ da on na sve to gleda kao na zabavu. Ovo nije Amerika, Ilijena, ovdje vladaju drugačiji zakoni.

- Nisam ga ohrabrivala - pobunila se.

- Ne razumiješ -odmahnuo je glavom duboko uzdahnuvši.

- Tvoja pojava je provokativna. Zračiš seksualnošću mada toga nisi svjesna. Dovoljno je da se nasmiješiš pa da muškarac pomisli da mu je sve dozvoljeno.

- Ne pretjeruj! - odmaknula se od njega.

- Zar se ne sjećaš Adalana Hursbija ben Araba? - upitao je proučavajući njeno lice.

- Ne - namrštila se pokušavajući da se sjeti.

- Dotični vremešni gospodin odlučio je da te uvrsti u svoj harem - rekao je ozbiljno. - Naravno, to nisam mogao da dozvolim i zato sam te uvrstio u svoj.

- Molim?! - pogledala ga je zapanjeno.

- Htio sam te samo za sebe - objasnio je.

– Mene i... koliko njih još?! - vrisnula je.

Okrenula se i počela da trči, morala je da pobjegne što dalje od njega. Rašid je u njoj budio osjećanja, a ona njemu očigledno ništa nije značila. Bila je samo lutka za pokazivanje,

nešto što su drugi željeli a on posjedovao.

- Ilijena, stani! - viknuo je za njom.

Nije se obazirala na njegovo dozivanje, nastavila je da trči koliko je noge nose. Čula je da je krenuo za njom i zato se držala senki drveća nadajući se da će mu tako umaći. Nije imala ni snage ni volje da razgovara s njim.

Osjetila je u vazduhu poznati miris i instinktivno je krenula u tom pravcu i, prije nego što je shvatila što se dešava, našla se u velikoj, osvijetljenoj štali. Boksovi su bili puni prelijepih, rasnih konja.

- Mogu li da jašem? - upitala je štalskog momka.

- Naravno - klimnuo je glavom. - Ali, sprema se oluja, možda bi bilo bolje da jahanje ostavite za sutra.

- Oluja neće skoro - uputila mu je šarmantan osmijeh. - Ovaj dorat snažno izgleda.

- Malo je uznemiren pred nevrijeme - tvrdoglavo je ustrajao momak. - Večeras ne treba da idete na jahanje.

- Tisi jak momak, zar ne? - Ilijena je već ušla u boks i milovala je dorata. - Nije važno ako malo pokisnemo.

Vještima pokretima osedlala je dorata i izvela ga je iz boksa.

Uskočila je u sedlo i, prije nego što se momak snašao, nestala u oblaku prašine. Rašid je jedva uspeo da joj se ukloni s puta kada je galopom prošla pored njega. Da su mu refleksi bili samo malo sporiji, vjerojatno bi završio pod konjskim kopitima. Ilijena je bila toliko uznemirena da ga nije primijetila. Pustila je konja da je vodi kuda želi. Topli vjetar koji je unosio nemir u ljude i životinje donoseći kišu duhao je

sve jače. Olovni oblaci valjali su se po nebu i nisu obećavali ništa dobro. Hujanje, koje se odasvud čulo, kao da je izviralo iz zemlje i nagovještavalo je oluju.

Sljedećeg trenutka nebo se prolomilo uz strašnu, zaglušujuću grmljavinu i munje su zaparale oblake osvjetljavajući pejzaž sablasnom, blijedom svjetlošću.

Pojavile su se i prve, krupne kapi kiše. Ilijena se trgnula kada su dotakle njeno lice. Pokušala je da okrene dorata nazad, ali je on jurio prema samo njemu znanom cilju. Galopirao je kao lud pokušavajući da je zbaci, a ona je ulagala svu snagu u to da se održi u sedlu.

Kada je nova munja zaparala nebo, učinilo joj se da u tom zamagljenom sivilu, kroz kišnu zavjesu, u daljini vidi obrise neke zgrade. Bila je mokra do gole kože, kao i prestrašena životinja koja nije prestajala da se propinje.

- Mir, momče, mir - pro-šaputala je umirujuće. Pribila se uz konja kao da je srasla s njegovim leđima, pa životinja nije mogla da je zbaci iz sedla. Potapšala je konja po vratu u želji da ga umiri i osjetila je da se dorat opušta.

Mada je kiša koja joj se slijevala niz lice i tijelo bila topla, osjećala je jezu uz kičmu. A vjetar i kiša postajali su sve jači. Grmjelo je kao da se sprema smak sveta, ali je to potpuno odgovaralo njenom unutrašnjem stanju. Kada je nova munja osvijetlila nebo, kiša je bila toliko jaka da se osim vodene zavjese ništa drugo nije vidjelo. Padala je bez prestanka i to više nisu bili kapi kiše već mlazovi vode.

Ilijena nije bila neko ko se baš lako uzruja. Ipak, znala je dobro

da takve kiše mogu da traju nekoliko sati, ali i danima. Vidljivost je bila nikakva i već je počinjala da je hvata panika. Iznenada je shvatila da se približava nekakvoj zgradi i osjetila je olakšanje. Bila je to neugledna, mala kamena kuća. Istovremeno je osjetila da je konj pod njom prestao da drhti. Tek kada su se sasvim približili, vidjela je da je jedan dio zgrade polu-srušen, ali u nekakvom zaklonu bar je bilo suvo i bez-bjednije nego pod otvorenim nebom.

Sjahala je i vezala konja za drveni stup. Obrisala je lice i odgurnuvši razvaljena vrata, ušla je u mračnu prostoriju koja je mirisala na sijeno. Pod bljeskom munje ugledala je sijalicu koja je vi-sila s jedne grede i krenula je prema njoj.

- Ostavi to! - viknu Rašid uletjevši i uhvativši je za ramena.

- Jesi li poludjela?!

- Ja?! - pokušala je da mu se otrgne s takvom žestinom da je jedva uspeo da je zadrži. - Nisam sigurna ko je od nas dvoje lud! - Što, dođavola, radiš ovdje?!

- Pokušavam da te spriječim da pogineš, draga moja - rekao je mirno.

Držao ju je čvrsto za ramena i ona je osjećala njegovo tijelo pripijeno uz njeno. Oboje su bili potpuna mokri. Između njih je bila samo tanka, mokra tkanina. Bio je toliko blizu nje da je mogla da osjeti težak, opojan miris njegove kože.

Sljedećeg trenutka, kada je Ilijena shvatila koliko je prisno oslonjena na njegovo toplo tijelo, njeno držanje postala je napeto i oprezno. U toj nepomičnosti i iščekivanju bilo je nečeg od savršene mirnoće crnog pantera koji osjeća da ga

odnekud vrebaju.

- Zatvori ta vrata - promrmrljala je konačno. - Sijeno ne smije da dođe u dodir s vlažnim vazduhom.

Rašid ju je poslušao i zatvorio vrata tako da su sada stajali na suprotnim krajevima prostorije. Gledali su jedno drugo nepovjerljivo, kao neprijatelji, ne progovarajući ni riječ.

Atmosfera je postajala sve napetija. Ilijena nije mogla da vidi njegove oči ali ih je osjećala na svom tijelu. Bile su to gladne, užarene oči muškarca koji posmatra ženu i znala je da je i Rašid toga svjestan. Mirisi koji su je okruživali počeli su da joj udaraju u glavu.

Nije mogla da odvoji oči od njega. Osjetila je da želja nezadrživo struji njenim tijelom. Stresla se, dijelom od želje, a dijelom od hladnoće koja je počela da joj se uvlači u kosti.

- Nećemo valjda sjediti ovdje u mraku - rekla je zabacivši mokru kosu nervoznim pokretom. - Zašto ne pred-uzmeš nešto?

- Tipično žensko pitanje - Rašid se prigušeno nasmija. - Zašto ne pred-uzmem nešto? Da uključim svjetla, na primjer? Ne znam koliko bi to bilo pametno pošto napolju grmi.

- Zašto bar ne upališ vatru? - upitala je trljajući ruke. - Ovdje je tako hladno.

- Vatru? - zavrteo je glavom jedva se uzdržavajući od smijeha.

- Po ovakvom vremenu dok smo okruženi senom?

- Ponašaj se kao da si najpametniji čovjek na svetu - obrecnula se. - Znači, sjedit ćemo ovdje u mraku?

- Ipak ćemo morati da zapalimo vatru da ne bismo oboje

dobili upalu pluća - rekao je mirno. - Jedini problem je to što ovdje nema drva.

- Drva? - ponovila je zbunjeno.

Rašid priđe daščanoj ogradi sjenika i, skupivši svu snagu, jednim potezom odvali dvije daske, Ilijena ga je gledala kako lomi daske golim rukama i reda ih na gomilu.

U njegovim rukama se, očigledno, krilo mnogo više snage nego što je mogla da zamisli. U čitavom Rašidovom izgledu, njegovim širokim ramenima i snažnom tijelu bilo je nečeg divljeg. Te ruke su isto tako mogle biti beskrajno nježne.

Ilijena je po-smatrala kako se mišići na njegovim leđima zatežu dok je radio, nesvjesna da zuri u njega. Iznenada, Rašid se okrenu njoj. U polumraku nije mogla da vidi da njegove oči bijesno sijevaju.

- Zašto stojiš i zuriš u mene?! - viknuo je. - Zar ne umiješ da učiniš ništa pametno?! Bolje bi bilo da skineš tu mokru odjeću sa sebe da ne bi dobila upalu pluća.

Ilijena se trže, trebalo joj je nekoliko trenutaka da se pribere. Činilo joj se da je pred njom čovjek s hiljadu lica. U jednom trenutku podsjećao ju je na nestašnog dječaka, a već u sljedećem ulijevao joj je strah.

- Nisam navikla da se neko tako ponaša prema meni - obrecnula se.

- Izvini - Rašid je pogleda preko ramena. - Ni ja nisam navikao da budem u ovakvoj situaciji s jednom tako finom gospođicom.

- Finom gospođicom? - ponovila je namrštivši se. - To si rekao

tako kao da bi sve fine gospođice najradije strpao u muzej jer nisu ni za što drugo!

- Prokletstvo! - procijedio je kroz stisnute zube petljajući oko drva. - Ne mogu da upalim vatru. Samo dimi, a napolju lije kao iz kabla.

- Koliki dim! - jedva je uspela da zaustavi napad kašlja. - Hoćeš da se oboje ugušimo u ovoj šupi?! Daj to meni!

Onda mu je iz ruke upaljač i gomilicu slame kojom je pokušavao da upali drva i, prije nego što je Rašid uspeo da se snađe, vatra je veselo pucketala. Pogledao ju je ispod oka mrmljajući nešto sebi u bradu.

- Pa? - upita Ilijena zadovoljno trljajući ruke. Sto kažeš? Fine gospođice su samo za muzej? Da sam te ostavila da se mučiš oko vatre, dosad bismo se po-gušili u dimu i prethodno zaradili upalu pluća.

- Ti ćeš je i ovako i onako zaraditi - pro-komentarisao je zlovoljno. - Potpuno si mokra, skidaj tu odjeću sa sebe.

- Ne brini za mene, bolje misli na sebe, i tisi potpuno makar.

- Hajde, svlači se! - naredio joj je.

- Kakva glupa situacija - promrmljala je sebi u bradu.

- Hoćeš li sama da skineš tu mokru odjeću ili ću to morati ja da uradim? - bio je uporan.

- Možda bi najbolje bilo da se vratimo - predložila je brzo.

- Čini mi se da se nevrijeme stišava.

- Stvarno? - podsmjehnuo se.

U tom trenutku nebo se ponovo prolomilo i, uz jeziv, sablastan bljesak munje, kiša se pojača. Ilijena osjeti da drhti

od hladnoće. Osjetila je nemir i ubjedila sebe da je to zbog oluje koja je napolju bjesnila.

- Samo ne želim da budem odgovoran za prehladu koju ćeš zaraditi, Ilijena - objasnio je slegnuvši ramenima. - U ostalom, radi kako želiš. Možeš da sjediš u toj mokroj haljini ako ti je prijatno.

Njegov tamni, tajanstveni pogled bljesnuo je kao da se upravo nečega sjetio.

Polako joj je prišao ne progovarajući ni riječ i spustio je svoje tople šake na njena ramena. Osjećala je uznemirujuću blizinu tog čovjeka koji je bio njen muž. Iz njegovih toplih i snažnih ruku strujao je neki fluid koji je obuzimao čitavo njeno tijelo. Zadrhtala je, ali ovog puta ne od hladnoće.

Vođene čudnom silom, njene ruke podigle su se do njegovih grudi. Prstima je smireno počela da otkopčava Rašidovu mokru košulju. Lagano mu je smaknula košulju s ramena ne odajući ničim da je uzbuđena.

Rašid je mirno stajao. Ilijena je pomislila da je sve to san i zapitala se kada će se probuditi. Ali, on je bio stvaran, svakom porom svog tijela osjećala je njegovu blizinu.

Nastavila je da ga miluje, strpljivo i lagano ispitivala je svaki mišić na njegovim leđima istovremeno se čudeći sebi i svojoj slobodi. Spustila je usne na koren njegovog vrata, a onda ih je nježno spustila na njegov ožiljak.

- Metak - pro-šaputala je. - Ko ti je to učinio?

Rašid joj nije odgovorio ili nije želio da odgovori, a već sljedećeg trenutka njegove usne obrušile su se na njene.

Ilijena je zavukla prste u njegovu gustu kosu privlačeći ga bliže.

Rašid je nježno spustio bretele njene haljine, koja je kliznula na pod. Nekoliko trenutaka je mirno, bez riječi i dodira, posmatrao njeno tijelo obasjano crvenkastom svjetlošću vatre. Ilijena je uzdahnula od zadovoljstva kada je konačno osjetila njegove ruke na svojim grudima, a onda su skliznule niz vitki struk do njenih bokova, dok je usnama ponovo potražio njene.

Sada mu je bila potpuno prepuštena. Osjećala je da uzbuđenje u njoj raste dok je Rašid lagano jezikom prelazio preko njenih grudi. Poljupci kojima je pokrivao njeno tijelo postajali su sve strasniji. Nastavila je da ga miluje po leđima jednom rukom, a drugom je, pomalo bojažljivo, otkopčala pojas njegovih pantalona. A onda su žurno i nestrpljivo počeli da se oslobađaju odjeće. U crvenkastom i titravom odsjaju vatre nejasno su se nazirala njihova tijela. Kada je ostala potpuno naga, Ilijena je osjetila stid.

Njeno tijelo bilo je potpuno izloženo njegovom pogledu, ali je isto tako i ona mogla da vidi njegovo. Više nije bilo načina da bilo što sakrije i mogla je samo da mu se prepusti. Već sljedećeg trenutka njegove ruke ponovo su je milovale.

Toplo, uzbudljivo muško tijelo privijalo se uz nju privlačeći je uza se pa je sve zaboravila. Jedva se držala na nogama, činilo joj se da pada pod njegovu vlast i u ocean zadovoljstva u kome je, u svojoj podčinjenosti, plutala. Njeno tijelo je podrhtavalo od želje i s čežnjom se izvijalo pod njegovim

dodirima.

Bila je potpuno u vlasti njegovih ruku, njegovog dodira, kao hipnotisan, i nije krila da više ne može da čeka da mu pripadne. Rašid kao da je oklijevao želeći da njenu i svoju želju dovede do granica neizdržljivog prije nego što se konačno spoje.

Njegove meke i tople usne lagano su se spuštale niz njen stomak. Ilijeni se činilo da će poludjeti od iščekivanja. Naglo, ne čekajući da se on odluči na ključni korak, spustila se na meko seno i povukla ga za sobom izvijajući se ka njemu. Njena želja bila je kao vulkan, ali Rašid ju je osvajao polako, prisiljavajući je da se povinuje njegovom ritmu.

Ipak, ubrzo ni on više nije mogao da se kontroliše. Prigušeno su vrisnuli, oboje u istom trenutku, ponijeti olujom zadovoljstva u kojoj se sve ostalo gubilo i postajalo beznačajno.

U tom trenutku nebo se posljednji put prolomilo, ili se to njima učinilo. A onda, zajedno s njihovim tijelima u čvrstom zagrljaju, priroda se iznenada smirila. U neočekivanoj tišini čuko se samo njihovo disanje.

- Ostani ovako - promrmeljao je Rašid kada je ona pokušala da se izvuče iz njegovog zagrljaja. - Ostani...

Ilijena je samo ta željela, da oстане u njegovom zagrljaju, sasvim opuštena i umorna od ljubavi. Sve se desilo tako iznenada i neočekivana, a opet, sve joj je bilo tako poznato. Negdje duboko u sebi znala je da su već mnoga puta vodili ljubav.

Isto tako je znala, osjećala je da je svaki put bilo uzbudljivo i strasno. Tiho je uzdahnula i udobnije se smjestila u njegovom zagrljaju sklapajući oči. Opustila se slušajući spore otkucaje Rašidovog srca i pucketanje vatre koja je još uvijek gorjela. Ilijena se odjednom trgnula iz sna i zbunjeno pogledala oko sebe. Trošna prostorija bila je ispunjena jutarnjom svjetlošću. Kada je pogledala mjesto na kojem je spavao Rašid, otkrila je da je prazno.

Duboko je uzdahnula i nesvjesno odmahнула glavom. Taj čovjek je zaista imao neku moć nad njom. Svaki put kada bi je poljubio, njeno tijelo se topilo od miline. Pocrvenila je prisjećajući se događaja iz prošle noći.

Njena prva greška bila je ta što je pomislila da može da ga drži na odstojanju. To što se ona nije sjećala prethodnih nedjelja nije značilo da će on ignorirati ono što je bilo između njih. Rašid je bio previše strastan čovjek da bi pristao na tako nešto.

Kako je mogla da se nada da će uspjeti u svojoj zamisli, pitala se. Otkud joj tolika slabost da ne može da uspostavi samokontrolu kojom se tolika ponosila?

Ma koliko se borila protiv njega, znala je da ne može da ga pobijedi. Bila je uvjerena da je poludjela jer mu je svakog dana sve više dozvoljavala da gospodari situacijom.

Očigledno, ljubav prema njemu bila je prejaka.

U tom trenutku otvorila su se vrata sjenika i Rašid je ušao. Bio je potpuno obučen. Ilijena je tek tada shvatila da je potpuno naga.

Brzo je ustala osjećajući kako crveni pod njegovim upornim pogledom. Drhtavim prstima podigla je haljinu s poda i na brzinu je obukla. Materijal se tokom noći osušio, ali je bio potpuno uništen.

- Vrijeme je da krenemo - rekao je pomalo hladno.

- Trebalo bi osedlati konje - promrmljala je izbjegavajući da ga pogleda.

- Konji su već na putu nazad - objasnio je. - Vratit ćemo se kolima.

Ilijena je zbunjeno pošla za njim i ugledala je crni džip. U oazu iznenada ujaha grupa beduina na visokim, moćnim kamilama. Životinje su snažno zamahivale repovima rastjerujući insekte. Zadivljeno ih je gledala, ali ju je Rašid uhvatio za mišicu, pomalo grubo, i poveo prema džipu. Htjela je da se pobuni, međutim, u posljednjem trenutku odustala je ugledavši izraz njegovog lica.

Bez riječi se smjestila na zadnje sjedište utonuvši u šutnju. Ni na njoj ni na njemu nije se primjećivalo ništa od onoga što se dogodila prethodne noći. Ilijeni se činilo da su njih dvoje u stvari stranci koji slučajno putuju istim kolima.

Između nje i Rašida pala je mučna tišina, a nisu je prekidali ni vozač ni tjelohranitelj koji je sjedio na suvozačevom mjestu.

Ilijena im je na neki način bila zahvalna zbog toga. Dok je prethodne noći jahala, nije primijetila da je put loš. Kala su poskakivala pa se povremeno približavala Rašidu. Poslije jedne duboke rupe džip iznenada stade i motor se isključi.

Vozač je bezuspješno pokušavao da ponovo start-uje motor, a

zatim je izašao. Dok je poslovaio oko motora, Ilijena je krišom pogledala svog muža. Njegovo lice bilo je kao maska isklesana od kamena.

- Imali benzina? - usudila se da upita.

- Ima - glasio je hladan odgovor.

- Kako ćemo odavde ako se motor ne popravi? - pogledala ga je zabrinuto.

- Morat će da se popravi - odgovorio joj je mirno.

Sve to počelo je pomalo da je plaši. Osvrtala se oko sebe nesvjesno tražeći pomoć. Rašidovo lice i dalje je bilo hladno i nepristupačno. Njegova mirnoća bila je previše za njene prenapregnute nerve.

- Ne pada ti na pamet ništa drugo osim glupe šale? - obrecnula se.

- Svako zlo ima svoje dobro - podsmjehnuo se otvarajući vrata. - Ovako bar mogu da protegnem noge.

Njegov smisao za humor prelazio je svaku mjeru. U tom trenutku sjenik u kojem su proveli noć činio joj se poput utočišta, ali je znala da se ne može tamo vratiti. Rašid je nemarno protezao noge.

—TiTi... - nije joj palo na pamet nikakvo uspoređenje koje bi ga dotaklo. - Ti si pravi podlac!

- Druge žene misle da sam simpatičan, ali protiv tvog istančanog ukusa ne može se, naravno, ništa - rekao je ledenim tonom i pridružio se vozaču.

Ilijena je duboko uzdahnula pa je izašla iz kola bijesno koračajući ukruć. Vjerovala je da su njegove brojne poznanice

mislile upravo ona što je on malo-prije rekao. Što je najgore, ona je to isto osjećala.

Kako je vrijeme odmicalo, mučila ju je sve veća nervoza.

Odsutno je po-smatrala vozača kako traži alat u kutiji koju je izvadio iz gepeka. Zamišljeno se udaljila od kola i trgnula se kada je tjelohranitelj dotrčao donje.

- Molim vas, gospođo, vratite se - obratio joj se. - Njegova visost će biti ljut jer ste otišli suviše daleko.

- Ništa mi se nije dogodilo - osmjehnula mu se.

- Ovaj kraj nije bezopasan - tjelohranitelj se osvrnu oko sebe.

- Bolje je da se vratimo.

Prešla je pogledom po gustom rastinju i duboko je uzdahnula.

Ilijena konačno odluči da popusti, ne zbog Rašida, već zbog molećivog pogleda čovjeka pred sobom.

Jedva su prešli pola puta do džipa kada se vazduhom prolomio pucanj. Ilijena zastade kao ukopana, a tjelohranitelj munjevito izvuče oružje. Trebalo joj je nekoliko trenutaka da shvati što se dogodilo.

Rašid je stajao pored džipa i držao u ruci lovačku pušku. Tek tada se u njenoj svesti iskri-stali-sala činjenica da je do nje doprlo bolno zavijanje neke životinje. Ilijena je potrčala koliko je noge nose a tjelohranitelj ju je pratio u stopu.

- Što se dogodilo? - promucala je bez daha kada je stigla do kola.

- Ništa, osim što sam primijetio pumu kako te po-smatra.

Prepoznao sam njene žute, iskričave oči u onom gustišu - pokazao je rukom na mjesto nedaleko od onog na kojem je

ona stajala. - Učinilo mi se da je očarana time što te vidi pa sam odlučio da pucam.

- Puma? - ponovi Ilijena tiho.

- Bojim se da sam je samo okrznuo - nastavio je mirno.

- Razdaljina je bila i suviše velika. Ipak se uplašila i odmah povukla.

- Moglo je svašta da se dogodi - promrmljao je tjelohranitelj odmahujući zabrinuto glavom. - Životinja je sigurno bila gladna, inače ne bi išla tako daleko ulov.

- Stare pume su opake, ženke još više, a s mladima nikada ne znaš kada će napasti - Rašid reče zamišljeno. - Oni kao da ne znaju da je teško izaći na kraj s većim brojem ljudi. Ne poznaju opasnost, oni su kao djeca.

Ilijena je osjetila da joj se hladni žmarci spuštaju niz kičmu dok su dvojica muškaraca mirno razgovarala o onome što se desilo. Obuzeo ju je strah. Rašid je još uvijek držao pušku u ruci.

Iznenada, on se okrenu i pođe ka šipražju. Ilijena ga je zapanjeno po-smatrala pitajući se da li on namjerno želi da dovede sebe u opasnost. Znala je dobro da je ranjena životinja mnogo opasnija.

Srce joj je bespomoćno udaralo, plašila se za Rašida. Svakog časa očekivala je da čuje njegov samrtni krik. Bila je sigurna da ga ranjena zvijer odnekud vreba.

Sjetila se da je jednom čitala knjigu o divljim životinjama koje su, nekako, uvijek

uspijevale da uhvate plijen. Tako su mnogi iskusni lovci zauvijek nestali. Zaustavila je dah gledajući šipražje u kojem je Raški nestao trenutak ranije.

- Molim te, vrati se nazad! - viknula je iz sve snage zahvaćena panikom.

Rašid se gotovo odmah pojavio na uskom puteljku još uvijek držeći otkačenu pušku. Prišao je dugim, sigurnim koracima, a lice mu je bilo ozbiljno i napregnuto. Kada je stigao do Ilijene, toplo se osmjehnuo.

- Evo me. Zašto ne želiš da potražim ranjenu zvijer? - gledao ju je prava u oči. - Bio bi to lijep trofej.

- Zato što... - počela je neodlučno zastavši.

Srce joj je i dalje tuklo. Htjela je da sakrije pogled, ali joj to nije pošlo za rukom. Osjećala je da je smiješna. Rašid je očigledno želio da čuje ono što još uvijek nije bila spremna da kaže.

- Zato što je i suviše kasno i smatram da nije potrebno baviti se lovom na nekakvu ranjenu pumu - rekla je u jednom dahu.

- Umjesto toga, bilo bi bolje da pokušate nešto s ovim autom. Ne namjeravam da provedem noć na otvorenom.

- Možeš da uđeš u kola - odgovorio je hladno a osmjech je nestao s njegovog lica. - Kvar je malo-prije otklonjen.

Vožnja do vile u kojoj su bili gosti protekla je u tišini. Bilo je suviše kasno kada su stigli, pa je Rašid odlučio da tu provedu još jednu noć. Ilijena nije sklopila oči jer su do nje dopirali muzika i glasovi pošto se vjenčanje slavilo tri dana.

Sljedećih nekoliko dana po povratku kući ništa neobično nije se dogodilo. Rašid je uglavnom bio zauzet poslovima, a Ilijena je vrijeme provodila u šetnji po vrtovima i razgovoru s Azrom. Ponekad bi im se pridružio Karim.

U večer se rano povlačila u sobu u želji da zaspi prije nego što

joj se Rašid pridruži. Znala je da neće dugo moći da ga izbjegava ali joj je bilo potrebno vrijeme da se navikne. Ma koliko se trudila, pamćenje joj se nije vraćalo.

Rašid je tiho otvorio vrata spavaće sobe. Ilijena je brzo zatvorila oči pretvarajući se da spava, zbunjena time što je on došao tako brzo. Ostavila je uključeno svjetlo u kupatilu pa su se u sobi nazirali obrisi namještaja.

On se bez žurbe svukao i otišao u kupatilo, ubrzo je čula šum vade. Kada se vratio, na sebi je imao samo ručnik oko bokova. Od tog prizora njoj se oteo tihi uzdah i uplašila se da će on otkriti da je budna.

Polako je prišao krevetu i uvukao se pod pokrivač, Ilijena se umirila, ali je ubrzo osjetila da se on pomjera prema njoj sve dok nije bio samo nekoliko centimetara udaljen. Nježnim pokretom uklonio joj je pramen kose s vrata.

Zadrhtala je jedva primjetno i istog trenutka shvatila da se odala. Njena ljubav prema Rašidu bila je jaka, mnogo jača nego što je željela da prizna. Ipak, nije bila sigurna u njegova osjećanja.

Njena nezavisnost, potreba da se oslanja isključivo na sebe, odbijanje da se preda i kada je sve bilo protiv nje, držali su je na odstojanju. Svjesna činjenice da više nema svrhe da se pretvara, okrenula se prema njemu i pogledala ga je kroz poluspuštene trepavice.

- Rašide?

- Izvini, nisam htio da te probudim - osmjehnuo se.

- Koliko je sati? - upitala je šapatom.

- Kasno je - privukao ju je sebi i pomilovao po vratu - Veoma kasno.

- Sigurno si umoran - promrmljala je i pokušala da se povuče dalje od njega.

Nije primijetila zabrinutost u svom glasu. To sebi inače ne bi dozvolila, ali ju je Rašid uhvatio nespremnu. Reagirala je nagoni.

- Više nisam - rekao je dodirujući usnama njeno uho.

- Nedostajala si mi.

U mjesto odgovora, promrmijala je nešto nerazumljivo sebi u bradu i poljubila ga u ugao usana. Osjetila je da se polako opušta u njegovom zagrljaju.

- Hoću ponovo da se oženim tobom, Ilijena. Hoću da znaš koliko si mi potrebna - govorio je između poljubaca. - Ne želim da ikada više bude bilo kakve zabune u vezi sa tim.

Ilijena se trgnula kao da ju je udarila struja. Brzo se odmaknula od njega i uspravila se da bi mogla dobro da osmotri njegovo lice. Nekoliko trenutaka netremice ga je gledala, a onda je odmahнула glavom.

- Rašide, da li ti je dobro? - upitala je tiho.

- Odlično se osjećam - osmijehnuo se. - Zašto?

- Da nisi slučajno i ti izgubio pamćenje? - gledala ga je sumnjičavo.

- Naravno da nisam - nasmijao se.

- Zašto si me onda pitao da li hoću da se udam za tebe? - željela je da zna.

- Zato što se iz petnih žila trudiš da upropastiš naš sadašnji odnos - odjednom se uozbiljio. - Hoću da ti bude jasno da želim da budeš dio mog života.

Prije nego što je stigla bilo što da kaže, Rašid je uhvatio ispod koljena i privuče sebi. Već sljedećeg trenutka nadnosio se nad njom tražeći njene usne. Rukama je klizio po njenom tijelu u tankoj spavaćici.

- Što to radiš? - upitala ga je.

- Vodim ljubav s tobom - odgovorio joj je osmijehnuvši se.

- Mislim da to nije dobra ideja – pro-šaputala je odmahujući glavom.

- A ja mislim da je to fantastična ideja - ponovo je potražio njene usne. - Najbolja ideja koja mi je pala na pamet posljednjih nekoliko sati, a možda i dana.

- Dali si pio? - još uvijek nije mogla da se opusti.

- Naravno da nisam.

- Ja ne želim da te volim - promrmrljala je jedva čujno.

- Zašto? - ipak ju je čuo.

- Bojim se - priznala je konačna.

- Mene? - zapanjeno ju je pogledao.

- Bojim se da ne budem povrijeđena, da ne ostanem ponovo sama - pro-šaputala je skrećući pogled. - Bojim se da li ću uspeti da opstanem bez tebe.

- A ko kaže da moraš da budeš sama, dušo? - nježno je prevukao prstom po njenom obrazu. - Zar ti to već nije jasno? Ovdje sam i planiram da ovdje ostanem. Stalo mi je do tebe, Ilijena.

- Molim te, ne govori mi to - pro-šaputala je uplašeno. - Ne mogu to da podnesem, ne još. I suviše je rano.

- Za što? Da shvatiš ili da priznaš?

Ona odmahnu glavom i zatvori oči osjetivši da joj je jedna suza skliznula niz obraz. Rašid uhvati njena lice među svoje dlanove i nježno joj palcem obrisu suzu. Lagano je dodirnuo njene usne svojim.

- Ne boj se, mila - pro-šaputao je između poljubaca. - Nemoj dozvoliti da tvojim životom vlada strah. Nemoj me gurati od sebe.

Rašidove usne bile su neumoljive od trenutka kada su dotakle njene, tražeći njenu bez u-slovnu predaju. Ilijeni se činilo da ne može da diše i polako je podigla ruke do njegovih grudi ne

znajući da li želi da ga odgurne ili da ga privuče sebi.

- Tako si nježna - pro-šaputao je kada se malo odmaknuo od nje. - A opet, ima toliko snage u tebi.

Osjetila je da je njegove ruke privlače bliže i da joj podiže spavaćicu. Trenutak kasnije osjetila je njegove dlanove na vreloj koži svog stomaka i zadrhtala je cijelim tijelom.

Polako je spustio glavu na njene grudi pomamno ih ljubeći. Sklopila je oči i prepustila se nevjerojatnom osjećanju koje ju je preplavilo oduzevši joj moć govora.

Danima je priželjkivala da je uzme u zagrljaj i više nije mogla da se odupre struji koja ju je uporno vukla njemu. Zavukla mu je prste u kosu i počela da je mrsi dok se izvijala pod njegovim vrelinim usnama i toplim dlanovima.

Rašid joj je vješt看 pokretom skinuo spavaćicu odbacivši je u stranu. Nekoliko trenutaka proučavao je njeno nago tijelo pogledom tamnim od želje. Ilijena je drhtala pod tim pogledom, željela je da mu pripadne.

Svjetlost koja je još uvijek dopirala iz kupatila isticala je oštre konture njegovog vitkog, snažnog tijela. Barila sa s željom koja je bivala sve jača. Želja je pobijedila i ona se našla u vrtlogu strasti.

– Ilijena - glas mu je bio napukao od strasti.

- Rašide.. - jedva je uspela da istisne iz grla.

- Predivna si - pro-šaputao je na njenim usnama.

Tiho je zaječala izvivši tijelo prema njemu i zagnjurivši lice u njegove grudi dok joj je on nježno razdvajao butine. Znala je da je izgubljena za sve dok je gledala kako se Rašid nadnosi nad nju.

Ilijena je osjećala hladnoću tamo gdje je vazduh dodirivao njenu голу kožu i vrelinu tamo gdje je Rašid ležao na njoj.

Njegova težina nevjerojatno ju je uzбудila, susrela je njegov

užareni pogled i u njemu pročitala čistu želju.

Oblizala je suve usne, obavila mu ruke oko vrata i poljubila ga s takvom strašću da su oboje ostali bez duha. Rašidu više nije trebalo poticati, kao da je čekao samo taj poljubac, nestalo je sve njegove uzdržanosti.

Ovoga puta ni ona ni on nisu imali snage da odlože konačno spajanje. Već sljedećeg trenutka osjetila je da silovito ulazi u nju.

Iz njegovog grla oteo se zvuk koji je podsjećao na režanje, ali sve o čemu je ona magla da misli bilo je zadovoljstvo koje joj je pružio. Za trenutak je otvorila oči i susrela pogled njegovih dubokih crnih očiju dok se nadnosio nad nju.

Ilijena je osjetila da mišići na Rašidovim leđima pod njenim dlanovima pulsiraju od naprezanja. Zarila mu je nokte u ramena i zabacila glavu osjetivši kako se njegova snažno tijelo grči dok su zajedno letjeli ka vrhuncu.

Bila je zora kada su konačno zaspali iscrpljeni, u čvrstom zagrljaju. Čak i dok ju je hvatao san, Ilijena je bila svjesna činjenice da od Rašida ni ovoga puta nije čula ono što je toliko priželjkivala.

Činilo joj se da je spavala samo nekoliko minuta kada ju je probudio zvuk otvaranja i zatvaranja vrata. Naglo se uspravila u krevetu shvativši da je sama u sobi. Udahnula je duboko i vrhom prsta dodirnula usne. I dalje je osjećala toplinu Rašidovih usana.

Morala je da se suoči sa činjenicom da je njen život poremećen i da je Rašid uzrok tome. Ušao je u njen život i dotakao njeno tijelo, njen um i emocije. Izazvao je osjećanja koja dotad nije poznavala.

Zadrhtala je jer ju je snaga tih osjećanja istovremeno i čudila i plašila. Osjećala je i ljubav i čežnju, ali to joj nije bilo dovoljno.

Htjela je više. Ne samo da je željela okrilje njegove ljubavi, ona joj je bila potrebna.

Na brzinu se istuširala i obukla, a zatim je pošla da potraži nešto za jelo. Na svoje veliko iznenađenje, zatekla je sve članove porodice za stolom u velikoj trpezariji. Rašid se toplo osmijehnuo kada ju je ugledao, a sluga je pritrčao da joj pridrži stolicu.

- Kako si spavala? - upitao ju je Rašid netremice je gledajući.

- Dobra, hvala - blago je pocrvenila zbog skrivenog značenja njegovih riječi.

- Danas sam slobodan - rekao je odlažući pribor za jelo. - Imaš li posebnu želju u vezi s tim kako da provedemo dan?

- Voljela bih da obiđem neko beduinsko naselje - osmijehnula se.

Rašid je podigao obrve ne skrećući pogled s njenog lica. Azra ju je zapanjeno pogledala kao da je izrazila želju da odleti na Mars. Karim je odmahnuo glavom, a ujak Fadlan doduše ništa nije rekao, ali se namrštitio.

- Što bi radila u tom naselju, Ilijena? - upita je Fadlan oštro.

- Tamo nema bogzna što da se vidi.

- Jednostavno, želim da vidim pravi beduinski kamp - ukrstila je pogled sa starcem. - Mnogo sam čitala o njihovom načinu života, a voljela bih da ih upoznam.

- Oni su često zaraženi najtežim bolestima - obrecnuo se Fadlan pogledavši Rašida. - Nadam se da nećeš dozvoliti da se zarazi i da donese neku bolest u palaču.

- Ne vidim ništa loše u tome da obiđemo beduine u obližnjoj oazi - mirno je odgovorio Rašid ujaku - Oni su iz plemena Habar i neće biti nikakvih problema.

- Problemi su nastali onog trenutka kada si se oženio strankinjom – Fadlan demonstrativno ustade.

Rašidovo lice bilo je kao santa leda. Fadlan je žurno napustio trpezariju. Za trenutak se pokajala što je bila uporna, ali bilo je i suviše kasno da se povuče.

U trpezariji je nakratko zavlada neprijatna tišina koju je prekinuo Rašid zapodjenuvši neobavezan razgovor.

Svi su to spremno prihvatili. Do kraja doručka čak su se razdragano smijali.

Ilijena se prijatno iznenadila kada je otkrila da je Rašid odlučio da krenu u dva automobila. Brojni tjelohranitelji koji su ga obično pratili unosili su joj nervozu. Bila mu je zahvalna zbog toga jer je željela da uživa.

Kada je išla s njim prema parkingu, slučajno se okrenula i ugledala Fadlana iza jednog prozora, bio je uspravan i nepokretan kao kip. Istog trenutka osjetila je ledenu jezu niz kičmu.

Od prvog trenutka znala je da je taj čovjek ne voli, a sada je znala i zašto. Fadlan nije odobravao njen i Rašidov brak. Ona je bila strankinja i, očigledno, previše samostalna za njegova shvaćanja.

Krenuli su čim su se udobno smjestili na zadnjem sjedištu velikog crnog džipa. Za volanom je bio drugi vozač, ali je tjelohranitelj na suvozačevom mjestu bio isti. Kada su malo odmakli od palače, ona se okrenula Rašidu.

- Zbog mene si se posvađao s ujakom - rekla je tiha.

- On pripada staroj generaciji i veoma je konzervativan - odgovorio joj je smiješeći se. - Ne prihvata novotarije. Sve više se pretvara u tiranina i pokušava da mi zapovijeda ali ja mu to ne dozvoljavam.

- Dali si htio da mi ispuniš ovu želju sama zato da bi mu se suprotstavio? - upitala je pogledavši ga iskosa.

- Ne - odmahnuo je glavom. - Na ovo sam pristao zato što

sam želio da ti udovoljim.

- Dobro - zagledala se kroz prozor.

Neko vrijeme vozili su se neravnim,prašnjavim putem.

Iznenada motor prestade da radi i džip se zaustavi. Ilijena se sjeti da su to već doživjeli i pogleda oko sebe tražeći pogledom gustiš u kojem bi mogla da se krije neka divlja zvijer.

- Što se desilo? - upita Rašid oštro.

- Nestalo je benzina - vozač sleže ramenima.

Ilijena se u prvom trenutku uplašila da će Rašid skočiti na sirotog čovjeka. Nikada ga nije vidjela tako bijesnog.

- Kako je to moglo da se desi? - zaurao je na vozača. - Zar nisi prije polaska provjerio rezervoar?

- Provjerio sam jutros, Visosti - promrmlja uplašeno vozač.

- Sigurna sam da u gepeku ima benzina - požuri da se umiješa Ilijena.

- Nažalost, nema, gospođo - vozač odmahnu glavom.

- Onda u drugim kolima...

- Nije ti ovo Amerika, Ilijena - Rašid je poprijeko pogleda.

- Morat ćemo da čekamo dok vozač ne otrči do palače i donese benzin.

- Hoćeš da ga šalješ nazad po ovoj vrućini? - pogledala ga je zapanjeno. - Trebat će mu bar sat vremena da stigne tamo.

- Ne vidim drugi izlaz - Rašid uzdahnu. - Uostalom, sam je kriv za ovo. On dobro zna što znači ostati bez benzina na putu kojim niko ne prolazi.

- Ali tvrdi da je provjerio - pobunila se.

- Na ovoj kratkoj relaciji nismo mogli da ispraznimo rezervoar - obrecnuo se.

- Zaista sam sve pregledao, Visosti - promuca vozač. - Molim vas, nemojte me otpustiti.

- Niko vas neće otpustiti zbog glupe greške - brzo reče Ilijena.
- Uzmite druga kola i požurite.

Čekanje na prašnjavom putu po vrućini predstavljalo je sve drugo samo ne zadovoljstvo. Ilijena je zaista žalila što je tvrdoglavo insistirala da obiđe beduinski kamp u oazi.

Međutim, otkrila je da su blizu mora pa je požurila u tom pravcu. Zastala je zagledana u nepregledno vodeno prostranstvo. Više je osjetila nego što je vidjela da je Rašid pored nje.

Pjeskovita obala bila je ponegdje prekrivena niskim zelenim rastinjem, kakvog je bilo i u oazama, a crvenkasti pijesak svjetlucaao je na suncu. Duž obale pružao se drvored palmi koje su sprečavale kretanje pustinskog pijeska prema obali nudeći bogatu hladovinu.

Ilijena je u hladu ispod puta ugledala grupicu tamnoputih i tamnokosih muškaraca koji su sjedili i jeli. Malo dalje bile su uredno složene mladice drveća pa je odmah shvatila da oni pošumljavaju taj dio obale.

- Hoću da razgovaram s onim ljudima - rekla je.
 - Da... Što?! - Rašid je zbunjeno pogleda.
 - Hoću da razgovaram s onim radnicima - ponovila je. - Što je tu čudno?
 - To bi bilo glupo - mirno je izdržao njen pogled. - Ne dolazi u obzir jer ne znamo ko su.
 - Zaboga, neće nas pojesti - pošla je ka toj grupi.
- Rašid je potrčao za njom glasno negodujući. U trenutku kada je Ilijena prišla radnicima, sustigli su je i tjelohranitelji. Pa nepoznati poskakaše na noge. Gledali su ih ne krijući zbunjenost.
- Nadam se da vam ne smetamo - Ilijena im se toplo osmjehnu.
 - Voljela bih da znam ko ste i kako živite.

- Mi smo iz beduinskog kampa u oazi Alazin i dobro živimo – ohrabrio se najmlađi među radnicima. - Ovdje nam donose hranu, spavamo u velikim šatorima, a dobro smo plaćeni. Sada dobivamo redovne plate jer je oformljeno poduzeće za pošumljavanje i ozelenjivanje, pa imamo stalni posao i pristojna primanja.

- A vaše porodice? - Ilijena ga je pažljivo slušala.

- Naše porodice su u oazi, kući odlazimo vikendom. Imamo kamile, bavimo se lovom, a neki iz našeg kampa rade u uzgajalištu ostriga dole niz obalu. Oni su bolje plaćeni, ali i mi smo zadovoljni. Pleme je dobilo dozvolu da se stalno nastani u oazi. Htjeli smo da tamo izgradimo domove ali nam to nije dozvoljeno. Otpatke morama da odnosimo u grad.

- Zašto im ne dozvolite da grade kuće? - okrenula se Rašidu.

- Kada bi se u oazi gradile kuće, one bi se gradile oko izvora i na taj način vraćale bi se otpadne vode u oazu - mirno je odgovorio. - Divlje životinje više ne bi dolazile na pojilo, a voda bi se trošila mnogo brže. Misliš li da bi oaza dugo opstala kada bi u njoj niklo naselje? Koliko znam, beduini vode računa o tome da troše samo onoliko vode koliko im je neophodno i love samo toliko koliko im je potrebna da se prehrane. Kada bi oaza propala, kuda bi otišli beduini? Oni koji imaju posao i redovne plate mogu da se presele u najbliži grad, a što bi bilo s onima koji ne žele ili ne mogu da odu?

- Nisam o tome razmišljala - promrmljala je postićeno.

- Gotovo polovinu teritorije naše zemlje pokriva pustinja - nastavio je da objašnjava Raškl. - Težak je život u pustinji, ali mnogi ne razmišljaju o tome što bi se dogodilo ako oaze budu uništene. Naša zemlja je još uvijek siromašna, nafta je tek nedavno otkrivena. Ali, ako budemo školovali ljude i gradili zemlju da bi ti ljudi mogli da se zaposle, svima će nam biti

bolje. Već time što ovi ljudi sade mladice pomažu da se naša zemlja razvija i bude bogatija.

- Kako to mislite? - upita jedan radnik zbunjeno.

- Kada posadite ove mladice, ovdje će biti bogata šuma, a pijesak se više neće spuštati u more - objasnio je Rašid osmjehnuvši se. - To će nam omogućiti da izgradimo hotele i da razvijemo turizam.

- A to će otvoriti nova radna mjesta - doda-de Ilijena.

- Točno - klimnuo je glavom. - Na taj način će porasti životni standard u zemlji. Svi će živjeti mnoga bolje, čak i beduini u pustinji. Strani turisti željet će da obiđu oazu, da vile prave beduine, prave kamile, kao što si ti danas poželjela. Također će željeti da slušaju našu muziku, da jedu hranu koju beduini spremaju i da uz vatru gledaju ples naših djevojaka. Naravno, sve to morat će da plate i tako će ljudi živjeti bolje, a očuvat ćemo oaze.

- To je odličan plan - Ilijena mu se iskrena osmjehnu.

- Jeste, ali godine će proći prije nego što se ostvari - Rašid joj uzvрати osmjeH i uhvati je za ruku. - Vrijeme je da pođemo.

Ilijena je poslušno klimnula glavom i, pozdravivši se s radnicima, pošla je za njim. Upravo je upoznala još jedno lice čovjeka koji joj je bio muž, i to lice joj se veoma dopalo. Već neka vrijeme bila je svjesna činjenice da se udala za Rašida zato što ga je voljela. On joj je na neki način dokazao da njihov brak nije bio nikakav dogovor. Mučilo ju je samo to što nije znala kakva su njegova osjećanja.

U tom trenutku ugledali su džip kako se velikom brzinom približava, praćen oblakom prašine. Zaustavio se nedaleko od njih i vozač izađe noseći kante benzina. Ubrzo je rezervoar njihovog džipa bio pun.

Dok je ulazila u kola, Ilijena je slučajno pogledala u pravcu

drugog džipa i začudila se jer je čovjek za volanom izbjegao da je pogleda. Osjećala je da s njim nešto nije u redu i ta misao nije joj dala mira.

- Hoćeš li da produžimo do oaze? - upita je Rašid kada je sjela pored njega.

- Htjela bih da se vratim - umorno mu se osmjehnula.

- Kako želiš - klimnuo je glavom.

Nešto kasnije izašla je iz kupatila osvježena tuširanjem. Na brzinu se obukla i sišla u park. Uputila se stazom prema jezeru. Krajičkom oka primijetila je neki pokret u dnu vrta i okrenula se u tom smjeru.

Čovjek koji ih je prije podne vozio žurio je prema zgradi za poslugu. Nemir se ponovo uvukao u nju i ona požuri za njim. Sustigla ga je na ulazu. Čovjek se naglo okrenuo zapanjeno je pogledavši.

- Gospođo El Alamejn? - tiho ju je oslovio.

- Reci mi pošteno da li si provjerio rezervoar prije nego što smo krenuli? - gledala ga je netremice. - Ništa ti se neće desiti ako mi priznaš. Nikome neću reći.

- Kunem vam se da sam provjerio - odgovori vozač.

- Ko je osim tebe jutros ulazio u garažu? - upitala je zamišljeno.

Nekoliko trenutaka zbunjeno ju je gledao, a onda je rekao ime vozača drugog džipa. Ilijena se zamislila, a onda je klimnula glavom.

Vozač je sljedećeg trenutka išće-zao u zgradi za poslugu, a ona se polako udaljila. Posle kraćeg razmišljanja uputila se u garažu koja je bila malo dalje od palače.

Pronašla je onoga koga je tražila, prao je teški, crni džip. Bila je sigurna da ju je vidio, ali se pretvarao da je unijet u svoj posao. Dva puta ga je pozvala, ali ju je on uporno ignorirao.

- Prestani! - viknula je.

- Gospođo El Alamejn? - pretvarao se da ju je tek tada primijetio.

- Što ti je Fadlan dao za to što si jutros ispraznio rezervoar našeg džipa? - upitala ga je strogo.

- Vi znate? - promucalo je zaprepašteno.

- Sumnjala sam, ali sada sam sigurna - konačno je uspjela da uhvati njegov pogled - Dakle?

- Molim vas, nemojte me odati - čovjek pade na koljena.

- Nisam učinio nikakvo zlo. Što je trebala da uradim? Da sam odbio da poslušam, gospodin Fadlan bi me otpustio.

- A to što je tvoj kolega mogao da bude otpušten, o tome nisi vodio računa - obrecnu se Ilijena ljutito. - Svako mora da se brine za sebe - promuca čovjek.

Ilijena je neodlučno zastala, a zatim se okrenula i bez riječi izašla iz garaže. Osjećala je da je nešto steže oko srca. Bila je sigurna u to da u Fadlanu ima opasnog neprijatelja.

- Bilo je krajnje vrijeme da se pojaviš - promrmlja Rašid stojeći naslonjen na zid - Već sam pomislio da ćeš cio dan ostati u kupatilu.

Prije nego što je uspjela nešto da kaže, našla se u njegovom zagrljaju. U ušima joj je zagrmjelo u trenutku kada su njegove usne dotakle njene.

Nije mnogo davao, ali tražio je sve. Preostalom snagom pokušala je da odoli njegovim usnama. Zahvatila ju je panika jer je uživala u tom uzbuđenju. Noć je bila nešto drugo, tada je mogla da mu se prepusti.

Rašid joj je dopustio da se slabašnim rukama odupire o njegove široke, snažne grudi. Ilijena je pokušavala da se izvuče iz njegovog zagrljaja, ali je on, smijući se, obasuo njeno lice poljupcima.

Osjećala je njegov vreli dah na licu kao i stisak šaka kroz tanku svilu haljine. Njena osjećanja bila su uskomešana. Rašid ju je uzbuđivao na poseban način.

Točno je znao kako da slomi njen otpor i kako da manipuliše njenim osjećanjima. Uživala je i u njegovom milovanju jer je iznova budio osjećanja koja su bila skrivena negdje duboko u njoj.

Ruke kojima se odupirala o njegove grudi bile su sada opuštene i obavijene oko njegovog vrata. Propela se na vrhove prstiju strasno mu uzvraćajući poljubac. Kada su se konačno odmaknuli jedno od drugog, bila je istovremena i tužna i sretna. Život joj je naglavačke okrenuo, a ona mu je dozvolila da je ušutka jednim poljupcem. Jedva čujno je uzdahnula. Morala je da prizna sebi da je u tom trenutku zapravo bila ljuta na njega što se odmaknuo.

Uplašena tom spoznajom, ustuknula je za korak. Prisilila je sebe da se nasmiješi i posegnula za kvakom. Bila mu je zahvalna što nije pokušao da je zaustavi jer ne bi mogla da mu se odupre.

Bilo joj je jasno da se na njenom čvrsto skrojenom oklopu pojavila pukotina. Plašilo ju je to što je ta pukotina očigledno bila dovoljno velika da se Rašid kroz nju provuče. Nije očekivala da će se stvari ovako odvijati.

Dok je za sobom zatvarala vrata, u ušima joj je odzvanjao njegov prigušeni smijeh. Bila je potpuno u njegovoj vlasti i on je to očigledno znao. Uporno se trudila da prikrije osjećanja, ali znala je da joj to neće još dugo polaziti za rukom.

Odahnula je kada je ugledala Azru u trpezariji, jer ne bi podnijela da ponovo bude nasamo s Rašidom. Kada je on nešto kasnije ušao, pogledi su im se za trenutak sreli. Ilijena je prva skrenula pogled jer ju je zbunjivao čudni sjaj u njegovim

očima. Krišom je pogledala Azru pitajući se da li je primijetila tu kratku, muklu igru.

- Da li danas stiže novi avion? – zainteresovan-o upita Azra ne primijetivši ništa.

- Nadam se - Rašid klimnu glavom i sjede. - Večeras treba da sleti.

- Kupio si novi?- Ilijena ga zbunjeno pogleda.

- Veći i bolji - široko se osmjehnuo. - Stari je potpuno uništen.

- Da, cesna 401 je... - naglo je za-ćutila i pogledala Rašida.

- Imao si cesnu 401,zar ne?

- Da - klimnuo je glavom gledajući je netremice. - Da li to počinje da ti se vraća pamćenje?

- Ne znam, možda - slegnula je ramenima. - Bila je to misao koja se odjednom pojavila.

- Ljekar je rekao da će ti se pamćenje vratiti ii odjednom ili postepena - zamišljeno je rekao Rašid. - Očigledna će biti ovo drugo.

- Prokletstvo - progundala je zagledavši se u hranu pred sobom.

- U redu je, Ilijena - nasmiješio se blago. - Nema potrebe da žuriš, pusti da sve ide svojim tokom.

- Hoćemo li ići na probni let? - upita Azra promijenivši temu.

- Čim stigne novi pilot - odgovori joj brat.

- Molim? - Ilijena ga zapanjeno pogleda.

- Zar ne može Ilijena da...

- Ne! - Rašid oštro prekide sestru. - Ilijena više neće pilotirati.

- Hoću! - prkosno je isturila bradu.

- Nećeš! - ošinuo je pogledom.

- Ova tema je zauvijek zaključena, Ilijena!

Potom je Rašid ustao i žurno izašao iz trpezarije, Ilijena je nekoliko trenutaka gledala u vrata koja su se za njim zatvorila.

Imala je nevjerojatan osjećaj da je to već jednom doživjela.
- Sljedeće nedjelje imat ćemo goste - Azra napokon prekide neprijatnu tišinu. - Sigurna sam da će Rašid prirediti veliki prijem.

- Zaista? — upita Lijena ne zainteresovano.

- Da - djevojka klimnu glavom dok su joj oči čudno sijale. - Doći će i Haled ibn al Abas ibn Hamad sa sestrom.

- Pretpostavljam da je taj Haled mlad? - Ilijena je pecnu vidjevši njene crvene obraze.

- Samo je dvije godine mlađi od Rašida - objasni Azra.

- I sigurno nije oženjen? - produžila je Ilijena veselo.

- Kako znaš?! - djevojka je pogleda širom otvorenim očima.

- Pretpostavila sam - nemarno je slegnula ramenima. - Dali je zgodan?

- Jeste - Azra klimnu glavom.

- Znaš li da je Rašid trebalo da se oženi njegovom sestrom prije nego što je sreo tebe?

- To nisam znala - Lijena osjeti kako joj nešto steže srce.

- Hoćeš da kažeš da sam se ugurala između njega i djevojke koju je izabrao za suprugu?

- Nije je on izabrao - djevojka se naže i nastavi u povjerenju: - Ujak Fadlan je već duže vrijeme insistirao na tom braku, mada ništa nije bilo zvanično. Planirao je objavu vjeridbe kada se ona i Haled vrate u zemlju. Zato je poludio kada je Rašid objavio da će se oženiti tobom.

- Ali..

- Moraš da razumiješ da je ujak Fadlan veoma konzervativan - Azrin glas spustio se do šapata. - Haledova porodica je, uz našu, jedna od najstarijih i naj uticajnijih. Pored toga, veoma su bogati. Ujak Fadlan već dugo želi da ujedini naše dvije porodice, našu moć i bogatstvo.

- Sada mi je jasno zašto me ne voli - promrmlja Ilijena.
- Ne brini - ohrabrujuće joj se osmjehnu djevojka. - Bila je to Fadlanova ideja od početka do kraja.
- Ne brine me to - rekla je zamišljeno.
- Osim toga, možda će se naše porodice ipak ujediniti – dodade Azra tiho.
- Hoćeš da kažeš da Rašid planira ponovo da se oženi?! — Ilijena je zapanjeno pogleda.
- Ne, nisi me razumjela - djevojka pocrvene i skrenu pogled.
- A, da! - nasmijala se s olakšanjem.
- Haled ibn el. Kako bješe?
- Ja..
- U svakom slučaju, želim ti sreću, Azra - rekla je nježno a potom je ustala. - Nemoj se ljutiti, ali želim da sama prošetam po vrtu.

Neko vrijeme Ilijena je šetala po vrtu trudeći se da se opusti i da ni na što ne misli. Pronašla je dobro zaklonjenu klupu pa se spustila na nju. Bila je toliko odsutna duhom da nije primijetila da se vrijeme mijenja.

Počela je da pada jaka kiša, osvježilo je, a zemlja se pušila, Ilijena se trgnula tek kada je osjetila da joj je hladno. Požurila je prema palači da što prije skine mokru odjeću sa sebe.

Dok je prolazila kroz hodnik prema svojoj sobi, Fadlan se pojavio iza jednih vrata. Ugledavši je, zastao je i ne odobravajuće se namrštio dok ju je odmjeravao pogledom. Ilijena prođe pored njega visoko podignute glave. Ako je taj čovjek odlučio da bude njen neprijatelj, ona će se tako prema njemu ponašati. Ipak, odahnula je kada je za sobom zatvorila vrata spavaće sobe.

Na brzinu je skinula mokru odjeću i istuširala se vrelom vodom. Izašla je iz kupatila umotana u veliki ručnik. Osjetivši

da je savlađuje umor, odlučila je da prilegne do ručka. Kada se probudila, primijetila je da svuda oko nje vlada mrak i da je prespavala veći dio dana. Najljepše otkriće bilo je da je glava nimalo ne boli, da je potpuno bistra. I sjećala se svega, pamćenje joj se vratilo.

Polako se uspravila u krevetu dozvoljavajući sjećanjima da naviru. Najupečatljivije sjećanje bilo je na njen prvi susret s Rašidom. Rukovala se s njim, a njene ljubičaste oči utonule su u njegove, tamne.

Stekla je utisak da je vazduh oko njih odjednom nabijen energijom. Nije znala koliko su dugo stajali. Pogledom je ispitivao svaki detalj njenog lica.

Od prvog trenutka trudila se da prikrije utisak koji je Rašid ostavio na nju. Bila je svjesna činjenice da on može da ovlada njome kao nijedan drugi. Ilijena duboko uzdahnu i prođe rukama kroz kosu.

Tek sada je shvatila pravo značenje majčinih riječi da u ljubavi nema kalkuliranja, ona te, jednostavno, snađe. Svi Ilijenini planovi podrazumijevali su samostalnost, sposobnost da logično misli, a sve to nestalo je kao oblak dima.

Posle prvih nekoliko sati kada joj se učinilo da se oduvijek znaju, bila je spremna da spusti svoje srce u Rašidove ruke. I upravo je to učinila. Sve dok nije srela Rašida el Alamejna, ona se racionalno ponašala.

Više nije bilo pitanje da li ga voli i da li joj je potreban.

Jednostavno, nije željela da joj on bude potreban. Voljeti nekoga, osjećati potrebu za njegovom blizinom, to je oduvijek podrazumijevalo gubitak i bol jer život prije ili kasnije stvori takvu situaciju.

Prvi poljubac probudio je u njoj nešto što nije željela da se ponovo uspava. Kada ju je zaprosio, rekla je da se ne poznaju

dovoljno. Rašid je na to uzvratio da je čitav život pred njima, a to će biti dovoljno da se upoznaju.

Na vjenčanju je bila zbunjena. Rašid se smijao, zadirkivao sestru i brata, zahvaljivao onima koji su mu čestitali, a ona je po-smatrala što se dešava, uvjerena da je sasvim poludjela. Sve vrijeme činilo joj se da sanja.

Kada je prvi put ušla u njegovu spavaću sobu, zastala je zadržano se osvrćući oko sebe. Uzviknula je ugledavši ogromni krevet s baldahinom. Rašid se nasmijao i rekao da je krevet star nekoliko stotina godina i da ga je njegov predak dobio na poklon za vjenčanje. Ilijena je obišla oko kreveta primijetivši da je na nekakvom izdignutom postolju a sa svih strana prilazilo mu se stepenicama. Pro komentari-sala je da je dovoljno veliki za bar petoro ljudi, a Rašid se ponovo nasmijao uz komentar da je veoma udoban.

Naslonio se na jedan stup i po-smatrao ju je kako š-eta po sobi radoznalo razgledajući. Odjednom je Ilijena shvatila da je i on nervozan. Znala je da je već bio s mnogim ženama, dok je ona uvijek spavala sama.

U tom trenutku poželjela je da je iskusna, da zna kako da mu priđe. Slaba je poznavala muškarce, a upravo se udala za jednog koga je, praktično, tek upoznala. Pitala se da li je dobro postupila.

Uvijek je bila zrelija od svojih vršnjakinja i nije voljela previše da se zbližava. Majka ju je upozorila da ne ohrabruje nikoga ako ne misli ozbiljno. A ona je bila veoma obazriva.

U školi je bila poznata kao djevojka koja nikada nije izlazila s momcima, a vrijeme je provodila učeći. Bila je ubijeđena da bi njene drugarice iz škole umrle od smijeha kada bi je sada vidjele.

Ilijena ustade i požuri u kupatilo. Sva se tresla, koljena su joj

klecala. Iz ogledala ju je gledalo blijedo lice drhtavih usana. Bila je bijesna na sebe što se ponaša kao djevica iz viktorijanskog romana.

Drhtavim rukama svukla je haljinu i stala pod tuš. Voda ju je malo opustila i kada je izašla iz kabine, osjećala se bolje. Čak je mogla jasnije da sagleda svoju situaciju.

Pred njom su bile dvije mogućnosti: da kaže Rašidu da nikada prije nije bila s muškarcem ili da ćuti i pusti ga da to sam otkrije. Ovo drugo možda je bilo kukavički, ali bar nije morala da zamuckuje objašnjavajući.

Ponovo je pogledala svoj odraz u ogledalu. Topla voda vratila je boju u njene obraze i blago joj je u kovrdžala kosu. Znala je da ne može da se krije u kupatilu čitave noći i zato je brzo obukla svilenu spavačicu.

Trudila se da izgleda dostojanstveno i odlučno dok je podignute glave ulazila u sobu. Za trenutak je zbunjeno zastala ugledavši Rašida kako mirno spava opružen na krevetu. Poželjela je glasno da se nasmije.

To je bio jedini scenarij koji ona u svojoj glavi nije zamislila. On se vjerojatno umorio čekajući je pa se ispružio da bi mu bilo udobnije. Skinuo je sako, cipele i čarape i raskopčao košulju. Oprezno je prišla krevetu pazeći da ga ne probudi i tiho se uvukla pod pokrivač ostavljajući mu više prostora. Stisnula je usne da se ne bi naglas nasmijala zbog razlike između onoga što je stvorila njena mašta i realne situacije. Ilijena se nije sjećala kako je zaspala, ali je odlično pamtila buđenje. Rašid ju je ljubio, milovao i šaputao joj nježne riječi, a ona je osjećala vatru na svakom mjestu na tijelu, koje su dotakli njegovi prsti.

On se, očigledno, tokom naći probudio i oslobodio odjeće. Vješt看 pokretima svukao je i nju pa su oboje bili nagi.

Spustio je usne na njene i počeo strasno da je ljubi. Lagano ga je poljubila u vrat a zatim u rame, ohrabrena drhtajem koji je prošao kroz njegovo tijelo. Lagano je dlanove pomjerala naniže preko Rašidove glatke, zategnute kože. Dobro je znala da se igra vatrom, ali znala je i da nema povratka.

Rašid ju je vodio stazama strasti uvodeći je u svet ljubavi nježno i lagano, kao da je znao da je uplašena i da joj treba vremena. Zavukao je ruke u njenu mirisnu kosu i pridržao joj je glavu da bi mogao da nastavi da je ljubi nesmanjenom žestinom.

Ilijena je zatvorila oči i prepustila se osjećanjima koja su je potpuno preplavila, svaki trag razuma nestao je iz njene svesti. Duboko je uzdahnula zabacivši glavu kada je osjetila njegove usne na svom vratu. Nikada u životu nije osjetila ništa slično, a težina Rašidove noge koju je osjećala na butini bila joj je tako prijatna. Zatim se pokrenuo prekrivši je tijelom i obasipajući joj istovremeno grudi sitnim poljupcima.

Ona mu je zarila prste u gustu kosu i obavila nogu oko njegove mišićave butine. Kada je konačno odlučio da je uzme, bila je spremna ali ju je iznenadio bol koji je trenutak kasnije ustupio mjesto zadovoljstvu.

Usne su joj se razdvojile ali nikakav glas nije izašao iz njenog grla jer je Rašid prekrrio njene usne svojim. Polako i strpljivo učio ju je tajnama ljubavi i njenog vlastitog tijela. Ilijena mu se predala i tijelom i dušom.

Ta noć potpuno ju je promijenila. Prije nego što je srela Rašida, znala je što hoće u životu, ili je tako mislila. To joj je stvaralo osjećaj sigurnosti, vlastito nebo na kojem se osjećala sigurnom i oslobođenom od bola.

Vremenom je shvatila da je taj svet koji je stvorila za sebe hladno i samotno mjesto. Odlučila je da u taj svet pusti

nekoga koga je voljela i za koga je vjerovala da će je usrećiti. Naredne dane i naći provodili su u šetnji, razgovoru i strasnim zagrljajima. Sve do dana kada su se vraćali s medenog mjeseca, onda su se posvađali. Tog dana je bila povrijeđena i psihički i fizički i izgubila je pamćenje.

Prisjećajući se toga, Ilijena je sada znala da je ta svađa bila glupa i bespotrebna, samo još jedan dokaz da je predugo živjela sama kontrolirajući sve što joj se u životu događalo.

To jutro bilo je vedro i jasno. Nebo je bilo prekriveno paučinastim oblacima, a sunce je u veliko bilo odskočilo, Ilijena je stavila naočale za sunce i samouvjereno ušla u avion ignorirajući Rašida jer je bila ljuta na njega.

Lako je, uvježbanim kretnjama odlijepila malu letjelicu od aerodromske piste. Opustila se tek kada je postigla visinu potrebnu za let. Nebesko prostranstvo bila je nestvarno plavo, a prizor pod njom oduzimao joj je dah.

Bili su na oko četrdeset kilometara zapadno od rta Harguš kada je primijetila da nešto nije u redu. Zabrinuto je pogledala instrument -tablu ali nije vidjela ništa neuobičajeno. Odlučila je da se spusti na hiljadu metara jer je iz iskustva znala da je lakše upravljati takvim avionom na manjoj visini. Međutim, to nije mnogo popravilo situaciju, pritisak je počeo da opada.

Znala je da će morati da izvede prinudno slijetanje i počela je da pretražuje pogledom okolinu tražeći najpogodnije mjesto za spuštanje. Naredila je jednom tjelohranitelju da otključa vrata.

Poslala je njihove koordinate radio-stanicom i naredila svima da se pripreme za prinudno slijetanje dajući im posljednje instrukcije. Nekoliko trenutaka kasnije čuo se užasan prasak, škripa i lomljava jer je stajni trap ostao zaglavljen.

Prvi put u životu osjetila je strah gledajući kako avion poskakuje ka pješčanoj dini koju je očajnički pokušavala da izbjegne. Bila je jedva svjesna činjenice da je avion usporavao brzinu da bi konačno stao uz nagli trzaj.

Trenutak prije nego što je glavom udarila u kontrolnu tablu pomislila je da je to bio baš glup način da okončaju svađu. Nije znala kolika je dugo bila bez svijesti, a onda su do nje počeli da dopiru glasovi.

Prvo što je ugledala kada je otvorila oči bilo je Rašidovo blijedo lice na kojem se ogledala panika. U deliću sekunde postala je svjesna svega što se dogodilo kao i toga da opasnost još uvijek nije prošla.

Drhtavim prstima otkopčala je sigurnosni pojas i uz Rašidovu pomoć izvukla se iz pilotskog sjedišta. Iskočili su zajedno iz aviona i počeli da trče, a za njima su trčala trojica tjelohranitelja.

Uspeli su da odmaknu dvadesetak koraka prije nego što je avion uz zaglušujuću buku eksplodirao, Ilijena se instinktivno okrenula i kroz oblak crnog dima i zagušljivih isparenja ugledala je tijelo na zemlji.

Uplašena da je to Rašid, krenula je nazad, ali su je nečije snažne ruke zadržale. Ipak, uspela je da se otrgne i pokušala je da izvuče tijelo iz užarene vrelina. Bio je to jedan od tjelohranitelja koga je pogodilo parče užarenog metala.

Konačno im je pošlo za rukom da se udalje iz tog gustog dima i Ilijena je nemoćno pala na koljena. Prije nego što je ponovo izgubila svijest osjetila je Rašidove ruke oko svog tijela i čula je njegov glas koji je dopirao iz ogromne daljine. Sjećala se da je još nekoliko puta dolazila svijesti i ponovo je gubila. Svaki put Rašid je bio tu, osjećala je njegov miris i čula

njegov glas. U stanju polu-svijesti pokušavala je da se sjeti gdje je pogriješila.

Sada, razmišljajući o svemu sa ove distance, znala je da pad aviona zaista nije bio njena greška. Sve je detaljno pregledala prije polijetanja. Jednostavno, neke stvari bile su nepredvidljive.

Ilijena se lijeno protegnula u krevetu gledajući sunčeve zrake kako se igraju po podu sobe. Polako se okrenula i otkrila da je Rašid netremice po-smatra. Ležao je na boku s glavom oslonjenom na ruku.

- Konačno si se probudila - rekao je osmjehnuvši se. - Znaš, u posljednje vrijeme mnogo spavaš.

- Bila sam umorna...

- Pošto si spavala gotova čitav dan i čitavu noć, ne vjerujem da si više umorna - sklonio joj je pramen kose s lica.

- Hajde, obuci se. Idemo da sačekamo avion s našim gostima.

- Neću - odmahнула je glavom.

- Ilijena - glas mu je bio opasno tih.

Pogledala ga je i u njegovim očima primijetila sjaj koji nije mogla da shvati. Izraz njegovog lica bio je ozbiljan. Shvatila je da neće moći da izbjegne tu obavezu, ali je čvrsto obećala sebi da će to biti posljednji put.

- Dobro, poći ću s tobom - rekla je pomirljivo.

- Eto, vidiš da nije bilo teško - široko se osmjehnuo.

Od jednom se našla u njegovom zagrljaju. Lica su im bila toliko blizu da je osjećala njegov dah na svom obrazu.

Pokušala je da se izmakne ali su Rašidave usne ipak dodirnule njene, na tren je osjetila njihovu toplinu.

Pokušala je da se oslobodi ali je stisak njegovih ruku bio snažan. Privukao ju je sebi kao da mu njen otpor nije predstavljao nikakav problem. Pogled mu je sve vrijeme bio

prikovan za njeno lice.

Njegove tamne oči privukle su je kao magnet. Zaboravila je u tom trenutku svu gorčinu i razočaranje, zabunu i nesigurnost. Nije bila svjesna ničega osim tog muškarca čija se glava lagano spuštala prema njoj.

Pocrvenila je pod snagom njegovog poljupca koji je za sobom ostavljao pustoš. Tog trenutka srce joj je poskočilo i znala je da je kasno za sve. Voljela ga je sve ovo vrijeme i više nije mogla bez njegovih toplih ruku, poljubaca i snažnog tijela. Rašid je dobro znao kako treba da je poljubi da bi je uzbudio. Usnama je prelazio duž njenog vrata ostavljajući vreli trag. Činilo joj se da joj krv nadire u glavu u toplim talasima i da joj vatra teče kroz vene.

Čudila ju je brzina kojom je bio u stanju da raspali strast u njenom tijelu. Osjetila je neobičnu slabost i želju da mu se preda. Zaneseno je obavila ruke oko njegovog vrata i usne su im se ponovo divlje spojile.

Rašidovi vreli dlanovi milovali su njena leđa i bokove, a ona mu je strasno uzvraćala. Klizila je prstima po njegovom vratu i ramenima, a potom prateći liniju kičme. Odjednom, naglo kao što je počelo, sve je prestalo jer se on uspravio.

- Nemamo sad vremena za ovo, mila - rekao je.

Nemoćna da bilo što kaže, Ilijena je klimnula glavom. Plašila se zbog snage kojom ju je Rašid privlačio. Bila je slaba, previše slaba na njega.

Da ne bi ponovo podlegla iskušenju, brzo je ustala i požurila u kupatilo. Posebnu pažnju posvetila je šminkanju i izboru odjeće jer je željela da se pred svojom suparnicom pojavi u punom sjaju.

Već nekoliko dana kopkalo ju je kako izgleda Tahini el Hamad, djevojka koju je Fadlan odabrao Rašidu. Više od svega

zanimalo ju je da li Rašid osjeća nešto prema toj djevojci. Pred veće je sletio avion s gostima. Ilijena je insistirala da i Azra krene s njima do aerodroma jer je znala koliko je djevojka nestrpljiva. Azra se premještala s noge na nogu sve dok se avion nije zaustavio.

Prvi je izašao Rašidov prijatelj Haled ibn el Abas, ibn Hamad i njih dvojica se srdačno pozdraviše. Za trenutak se njen pogled susreo sa Haledovim i s njegovog lica nestao je osmijeh, nagla se uozbiljio.

Tada joj je pogled ponovo skrenuo ka stepenicama aviona i ona konačno ugleda predmet svog zanimanja. Tahina im je prilazila gracioznim hodom, obučena u tradicionalnu istočnjačku odjeću. Svila se obmotavala oko njenog tijela i nogu dok je koračala otkrivajući ženstvene obline mlade djevojke. Njena sjajna, duga crna kosa presijavala se na večernjem suncu, a na licu joj je blistao osmijeh.

Rašid ju je veselo pozdravio i toplo joj se osmjehnuo, a Ilijena osjeti kako je nešto steže oko srca. Upoznala se s Tahinom hladno i rezervirano. Bilo je očigledno da je djevojka ne voli. Brat i sestra su veoma toplo pozdravili Azru, pa se ona malo zbunila i pocrvenila. Dvoja kola spremno su ih čekala pored piste da ih odvezu u palaču. U prva kola seli su Rašid, Ilijena i Azra, a njihovi gosti u druga.

Ponovo ih je sve vidjela za večerom. Haled je gotova svu pažnju posvećivao Azri dok se Rašid trudio da Tahini ništa ne nedostaje. Čak se i stari Fadlan opustio i na njegovom uskom licu pojavio se zadovoljan osmijeh.

Ilijena je neprimjetno odahnula kada se večera konačno završila jer se osjećala pomalo zapostavljenom. Rašid je bio savršen domaćin. Primijetila je da ga Tahina zadivljeno gleda.

Još neko vrijeme sjedili su u malom salonu uživajući u razgovoru i piću. Kada su se konačno rastali, Rašid je kao pravi domaćin otpratio goste do njihovih soba. Ilijena je bila previše umorna i uputila se pravo u spavaću sobu.

Iskreno je voljela Rašida, onako kako žena voli jedinog pravog muškarca u svom životu. Sada se pitala da nije možda prebrzo uletjela u sve ovo. Teškim korakom uputila se u kupatilo.

Ušla je u sobu u istom trenutku kada i Rašid i za trenutak je zastala zagledavši se u njega. Ilijena je osjećala napetost u mišićima i njegov uporni pogled na svom licu. Činilo joj se da može da pročita njene najskrivenije misli.

Rašid je polako zakoračio prema njoj a ona ga je po-smatrala kao začarana, nesposobna da se pomjeri.

Osjetila je kako joj se puls ubrzava. Nije mogla da spriječi crvenilo koje joj je oblilo obraze.

- Ne prilazi mi! - uzviknula je uzmičući nekoliko koraka.
- Ponašaj se kao djevica koju pokušavaju da siluju - rekao je tiho. - Ilijena, stalno imam utisak da me se plašiš.
- Ne plašim te se, Rašide el Alamejne - odmahнула je glavom.
- Ljuta sam na tebe.
- Zašto? - upitao je zastavši na korak od nje.
- Kao da ne znaš - prekrstila je ruke na grudima.
- Ne znam - šumno je uvukao vazduha.
- Zato sam te pitao. Što sam ti učinio?
- Znaš ti dobro - obrecnula se.
- Ne znam i dosta mi je nagađanja - primakao joj se još bliže.

Odjednom je osjetila da je noge više ne drže pa je sela u najbližu stolicu. Rašidove ruke grubo su je zgrabile i povukle u stranu. Odbacio ju je daleko od sebe i ona se jedva održala na nogama posrnuvši.

Prije nego što je mogla išta da kaže, vidjela je kako Rašid baca težak, zlatni svijećnjak na stolicu. Gledala ga je pomislivši da je poludio, a onda je shvatila što se dogodilo. Ugledala je veliku zelenu zmiju kako se sklupčala ispod stolice.

- Rašide! - viknula je uplašena.

Već sljedećeg trenutka bila je bez-bijedna u njegovom naručju. Instinktivno se privila uz njega i zarila lice u njegove grudi.

- Mala moja djevojčica - pro-šaputao je. - Ne smijem ni da pomislim što bi se desilo da nisam bio ovdje.

- Za to je kriv tvoj ujak - promrmljala je.

- Ilijena?! - odmaknuo ju je malo od sebe da bi je pogledao u oči.

- On je sredio i da onog dana ostanemo bez benzina - rekla je drhtavim glasom. - Namjerno mi je pogrešno objasnio protokol pa sam napravila onu glupost na zvaničnoj večeri povodom našeg vjenčanja. A sada mi je podmetnuo ovu zmiju.

- Dali si sigurna? - gledao ju je netremice.

- Da - klimnula je glavom. - On želi da se ti oženiš Tahinom, ja mu smetam.

- Planirao je to, ali... - odmahnuo je glavom. - Razgovarat ću s njim, neće ti više smetati.

- Hoću da idem kući! - istrgnula se i pošla prema vratima.

- Sjedi i smiri se - ispriječio joj se na putu. - Nikuda ne ideš.

- Zar ćeš me zadržati protiv moje volje? - gledala ga je u nevjerici.

- Prvo mi reci zašto želiš da odeš?

- Znam da možeš imati više žena, ali ja to ne mogu da podnesem - odmahnuo je glavom. - Nisam tako odgojena.

Ne želim da budem ovdje kada se budeš ženio drugi put.
- Otkud ti ideja da ću uzeti drugu ženu?! - pogledao ju je zapanjena. - Pa ni s tobom ne mogu da izađem na kraj, a kamoli s dvije.

Gledao ju je kao da ne može da je se nagleda. Rašid ju je privukao sebi i počeo da je ljubi divlje i strasna. Od jednom, Ilijeni se učinilo da gubi tlo pod nogama.

Uhvatila se grčevito za njegova ramena ne želeći da ga pusti. Čeznula je za njegovom ljubavlju, za strasnim zagrljajima i poljupcima. Bila je bijesna na sebe zbog svoje slabosti, ali nije mogla da mu se odupre.

Lagani dodir njihovih usana bio je dovoljan da u oboma probudi strast. Mrzila je sebe zbog toga što nije mogla da se odupre toj strasti koja se širila njenim venama.

- A Tahina? - morala je da zna.

- Ona je lijepo dijete i možda bih se zaista oženio njom da nisam tebe sreo - rekao je prelazeći nježno prstom po njenom obrazu. - Pored tebe ne postaje druge žene.

Sagnuo se i naglim pokretom podigao ju je u naručje. Ilijena je malaksalo spustila glavu na njegovo rame. Kada se zajedno s njom spustio na mirisnu postelju, nestale su sve njene sumnje. Postojao je samo Rašid i njena ljubav prema njemu. Ništa više nije bilo važno. U njegovim dodirima smjenjivali su se vatra i led. U jednom trenutku činilo joj se da će izgorjeti u njegovom zagrljaju, a već u sljedećem osjetila bi kako drhti.

- Umoran sam od tvoje igre, Ilijena - glas mu je bio napet.

- Želim te kao što nikada nisam želio nijednu ženu. I volim te kao što nisam mislio da je moguće voljeti. Tek sada razumijem staru poslovicu koja kaže da su...

- Dobar konj, britka sablja i lijepa žena tri najveća zemaljska blaga - prekinula ga je smiješeći se. - Znam, to si mi već jednom rekao. Volim te, Rašide.
- Kada si to otkrila?- pridigao se da bi mogao da je pogleda u oči.
- Nekoliko sati pošto sam ušla u tvoj radni kabinet i vidjela te kako stojiš pored prozora - odgovorila je iskreno.
- Tako brzo? - podigao je obrvu.
- Tako brzo - klimnula je glavom.
- Sjedili smo zajedno na sofi ispred kamina. Ti si pričao a ja sam te po-smatrala. Susret s tobom bio je presudan. Nisi mi dao vremena da mislim, da uspostavim kontrolu nad svojim osjećanjima prije nego što smo se vjenčali i upali u vihor uzajamne želje.
- A to ti se nije dopalo - bio je to više zaključak nego pitanje.
- Bojala sam se - priznala je nerado.
- Mislim da je i moj gubitak pamćenja bio način da izađem na kraj s tom situacijom u kojoj sam se našla, kao i da povratim sposobnost logičnog razmišljanja. Ti nisi čovjek koji lako prihvata da bude vezan na bilo koji način.
- A možda želim da budem vezan,kako ti to kažeš - rekao je zagonetno se osmjehnuvši. - Sve više mi se dopada ideja da neko stalno misli na mene i drago mi je što si to ti. Uz tebe sam prvi put stvarno sagledao sebe. Uz tebe sam otkrio da ljubav sve ostalo u životu čini vrednijim i ispunjenim. Sklonila mu je nestašni pramen sa čela. Bio joj je još ljepši posle tek doživljene ljubavi. Zagrlila ga je i privila se uz njega. Željela je da zauvijek ostane u njegovom zagrljaju.
- Nikada ni sa jednom nisam uživao kao s tobom, Ilijena - rekao je promuklim šapatom. - Zaposjela si svaku moju

misao od trenutka kada sam te ugledao. Trudio sam se da stalno budem u tvojoj blizini da bih shvatio što me to vuče tebi.

- I? Da li si shvatio? - upitala je osmjehujući se.

- Jesam - privukao ju je čvršće u zagrljaj. - Ljubav je ono što me je cijelog života vodilo tebi. Da te nisam sreo, oženio bih se iz osjećanja obaveze i dužnosti. Bio bi to još jedan ugovoreni brak.

- Oh, Rašide - nježno mu je sklonila kosu sa čela.

- Ostani ovdje, pored mene ili, ako ne želiš da živiš ovdje, živjet ćemo tamo gdje ti budeš htjela.

- Odrekao bi se svega ovoga zbog mene? - gledala ga je u nevjerici.

- Da - osmjehnuo se iako je bio ozbiljan. - Zbog tebe bih se odrekao svega.

Jednom sam ti rekao da ne želim da budem osvojen, ali već sam to bio. Osvojila si me i očarala od prvog trenutka.

Pripadam samo tebi, baš kao u bajci.

- Maj život je tamo gdje si ti - tiho je rekla milujući ga. - Volim te, Rašide, i želim samo tebe.

- Valjda želiš još nekoga - nasmijao se njenom zbunjenom pogledu. - Nadam se da će se ovdje uskoro čuti dječji plač. Što misliš o tome?

Podigla je glavu i potražila njegove usne koje su je spremno dočekale. Osjećala je bolnu potrebu za njim. Ljubila ga je strasno i divlje. Nije više mogla da čeka i zavukla je ruke pod njegovu košulju. Dodir sa zategnutom i toplom kožom njegovih grudi uzbudio ju je istog trena.

Želja da ga osjeti postajala je neizdržljiva. Zagrlila ga je snažno

i željno, milovala ga je po grudima, ramenima, napetom stomaku.

Tražila je njegove poljupce. Gledali su se očima zamućenim od strasti dok se nadnosio nad nju. Rašid ju je uzeo nježno, kao da je želio da osjeti svu ljepotu spajanja.

Osjećala je da nestaje pod njim, da se gubi i ponovo vraća. Svaki pokret osjećala je duboko u sebi. Svaki poljubac bio je predavanje i uzimanje.

Izazivao je pravu bujicu strasti u njenom tijelu željnom ljubavi. Ostavljao ju je da bi joj se odmah vratio. Uzimao ju je i ostavljao kao da provjerava koliko joj je nedostajao.

Svaki novi dodir i poljubac, svaki pokret u njoj izazivao je novu požudu. Privlačila ga je sebi. Rašid ju je ljubio strasno tražeći novu želju za produženjem ljubavne igre. Odgovarala mu je spremno, dodirima, poljupcima, ponovnim predavanjem.

Kada su zajedno doživjeli blaženstvo vrhunca, činilo im se da je stvarniji i jači nego ikada prije. Ilijena je bila začuđena reakcijom svog tijela, potpunom izdajom svog razuma. Još uvijek je bio nad njom.

Bio joj je još ljepši posle vođenja ljubavi.

- Mi pripadamo jedno drugom - rekao je promukla. - I ti to znaš.

- Volim te, Rašide - pro-šaputala je.

- Nemaš poima koliko sam to želio da čujem - osmijehnuo se sretno.

Ilijena mu je obavila ruke oko vrata. Ubrzo je svet oko njih ponovo prestao da postoji. Jedino što je za nju u tom

trenutku postojalo bila je njena ljubav prema Rašidu. Znala je da niko neće moći da je razdvoji od tog čovjeka.

Prostorija je bila ispunjena radošću i veseljem, Azra je blistala okružena pažnjom. Niko nikoga nije mogao da čuje jer su sve žene uglas pričale glasno se smijući. Azra i Ilijena razmijeniše pogled i osmjehnuše se jedna drugoj.

Bio je to dan Azrinog vjenčanja i ona je sijala od sreće. Njena haljina bila je sašivena od čipke u najjačoj nijansi crvene boje koju je Ilijena ikada vidjela, ali je Azri savršeno pristajala uz ten i oči.

Dvije žene su joj pomogle da obuče haljinu i pričvrstile su finu dugmad oko struka. Ilijena joj je tada zakačila oko vrata ogrlicu od rubina i dijamanta koju je dobila na poklon od Haleda nekoliko dana ranije.

Ilijena joj je zatim pružila buket cvijeća ukrašen raznobojnim dragim kamenjem, koji su zajedno napravile. Azra se osmjehnula i klimnula glavom, bila je spremna za novi početak, za novi život.

Čitava palača bila je ukrašena, kao i vrt. Hiljade bijelih ruža plutalo je po površini jezera, a njihovim laticama ruža bio je posut i paviljon u kojem je trebalo da se održi vjenčanje. Čulo se zaglušujući udaranje doboša kada su njih dvije kročile u vrt. Zvanična ceremonija bila je obavljena nešto ranije, s Haledom i njegovom porodicom na jednoj strani palače i s Azrom i njenom porodicom na drugom kraju. Mladencima nije bilo dozvoljeno da izgovore zavjete u prisustvu onog drugog. Slavlje je trajalo četiri dana i noći. Ilijena je za trenutak

zatvorila oči i sjetila se svog vjenčanja. Nije bilo raskošno kao ovo, ali je ona nestrpljivo po-smatrala Rašida dok joj je polako prilazio.

Iz nekog razloga bila je fascinirana otkucajima njegovog srca. Bilo je to srce za koje je znala da pripada sama njoj.

Instinktivno je potražila njegov pogled u mnoštvu okupljenih i istog trenutka preplavila su je osjećanja.

Utopila se u Rašidovim očima. Bila je nestrpljiva da ponovo ostane nasamo s njim. Rašid je isto to želio jer se zadržao samo kratko posle ceremonije da čestita mladencima.

- Jesi li jela? - upitao ju je tiha.

- Da - klimnula je zbunjeno glavom.

Rašid se osmijehnu i uze je za ruku. Umjesto da je odvede do grupe gostiju, poveo ju je prema palači. Tek kada su počeli da se penju uza stepenice, Ilijena je shvatila kuda idu.

- Rašide, zabava je tek počela - rekla je kroz smijeh.

- Baš me briga, osjećam potrebu da legnem - pogledao ju je vragolasto. - Osim toga, siguran sam da ti je ovih nekoliko dana bilo previše naporno i da ti treba odmor.

Ilijena zavrti glavom i tiho se smijući pođe za njim. Život s Rašidom bio je zanimljivi pun dinamike sada kada je bila sigurna u njegova osjećanja. Dozvolila mu je da je ugura u sobu.

Rašid ju je nekoliko trenutaka po-smatrao, a na njegovim usnama lebdio je smiješak. Konačno se pomjerio i privukao je u zagrljaj. U njoj je planula ona poznato uzbuđenje koje joj nije dozvolilo da se pomjeri s mjesta.

Lagana je dodirnuo njen obraz i Ilijena zadrhta. Pogledi su im se ponovo sreli i njegove usne spustile su se na njene. Sav njen otpor bio je savladan tim jednim poljupcem. Zatvorila je oči i čvrsto se privila uz njegovo snažno tijelo.

- Da li smijemo? - upitao je hrapavim glasom. - Mislim, zbog bebe...

- Bebi prija sve što prija meni - rekla je vodeći ga do kreveta.

- Da li si sigurna? - pogledao ju je sumnjičavo.

Ilijena klimnu glavom, Rašid se, otkad je saznao da je ona u drugom stanju, ponašao kao da je najdragocjenija i najlomljivija stvar na svijetu. Nije joj dozvoljavao da podigne ništa teže od escajga.

Ona mu obavi ruke oko vrata i zatvori oči drhteći od uzbuđenja kao i uvijek kada bi osjetila njegove usne na svojim. Željela je da je on dotakne, da je zauvijek drži u zagrljaju, ali se još uvijek plašila snage kojom ju je privlačio. Rašid joj obuhvati lice rukama i ona zadrža dah kao da se plaši da će razbiti čaroliju trenutka. Vidjela je da se predao emocijama kao nikada do tad. Da je do tog trenutka sumnjala da je ne voli, sada bi se uvjerila u suprotno.

Osjećala je da joj se puls ubrzava, da u njoj bukta vatra jer su njegove usne bile na njenim. Ilijena se još više privi uz svog muža.

Želja je plamtjela u njegovim očima. Pod pritiskom njegovih usana u njoj se razbukta divlja strast. Osjećala je snažno lupanje njegovog srca na svojim grudima i prepustila se snazi njegovih ruku koje su je držale u zagrljaju. Zaboravila je i

vrijeme, i mjesto, i sve drugo na svetu osim njegovih usana. Zadrhtala je osjetivši njegove usne na svojim grudima. Duboki uzdah oteo mu se iz grudi kada je počeo da raskopčava njenu haljinu.

Iznenada, lijena preplašeno vrisnu i uhvati se za stomak. Bol je bio oštar, mnogo jači nego lažni trudovi koje je osjetila prije nekoliko dana.

Nastao je kaos jer je Rašid u panici podigao palaču na noge. Nosio ju je u naručju do džipa, a zatim je sjeo na zadnje sjedište pored nje. Ilijena je ležala na leđima s glavom u njegovom krilu pokušavajući da se smiri.

Rašid je viknuo na vozača da vozi brže, a onda se predomislio i počeo da viče da vozi sporije. Ilijena je pokušala da ga smiri, ali se opet usred-sredila na bol.

Kada su konačna stigli pred porodilište, dočekao ih je upravnik sa ekipom ljekara i medicinskih sestara.

Porođaj je bio dug i težak jer je Ilijena bila sitna, a beba krupna. Odahnula je kada su joj konačno spustili sina u naručje. Osmjehnula se umorno i utonula u čudan dremež.

Ilijena se probudila u sobi prepunoj cvijeća. Učinilo joj se da je u botaničkom vrtu. Pogledom je potražila svog muža.

Ugledala ga je kako spava u fotelji sa sretnim i opuštenim izrazom lica.

- Rašide? - tiho ga je pozvala.

- Ilijena? - bunovna je pogledao oko sebe skočivši na noge.

- Da nisi malo pretjerao? - upitala je pokazujući na cvijeće.

- Nisam - odmahnuo je glavom i prišao krevetu. - Ništa nije

pretjerano za ženu koju volim a pritom je majka mog sina.

- Oh, Rašide! - pružila mu je ruke.

- Ti si moj život, Ilijena, volim te - sklonio je nemirni pramen kose s njenog čela. - Vrijedilo te je čekati sve ove godine.

- Volim i ja tebe - obavila mu je ruke oko vrata. - Bio si mi potreban upravo ti. Bojala sam se da ti ne značim ništa.

Mislila sam...

- Nije važno što si mislila - prekinuo ju je nježno. - Važno je da smo zajedno i da se volimo. Ti si najdivnija žena na svijetu i ne mogu da živim bez tebe. Nikada te neću pustiti da odeš, gospodo Fl Alamejn. Pripadaš samo meni.

- Samo tebi - pro-šaputala je.

Ilijena se sretno osmijehnula kada su se njegove usne ponovo spustile na njene. Sjetila se reći svoje majke da ponekad treba poslušati srce. Njeno srce joj je reklo da je Rašid pravi i ona ga je poslušala. I nije se pokajala.

KRAJ

đozi